

6/2020-2021

ZV nek

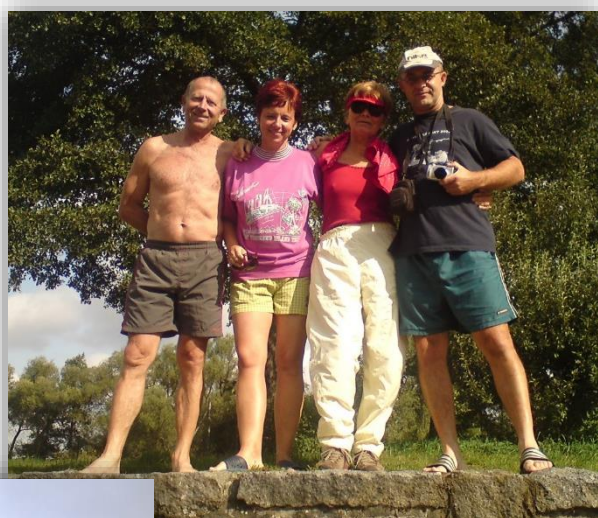
magazín tělovýchovy a sportu

Tělesná výchova v letech 1996–2021

150

GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

„Vítězství je skvělá věc, ale přátelství je ještě lepší.“ Emil Zátopek

Úvodem...

*Milé čtenářky, milí čtenáři,
přátelé a příznivci Gymnázia Třebíč,*

v tomto posledním monotematickém čísle Zvonku při příležitosti 150 let od založení školy vám představíme rozmanitou činnost komise tělesné výchovy, vzpomínky bývalých pedagogů, sportovní aktivity a nejen medailové úspěchy našich studentů.

Příjemné čtení přeje Josef Vomela, předseda komise

O tělesné výchově a zájmovém sportu

Josef Vomela

V tomto čísle Zvonku se představuje komise TV. Tělesná kultura a sport odedávna byly a jsou nedílnou součástí vzdělávání. Antická představa kalokagathie, tedy ideálu člověka jako harmonicky duševně i tělesně rozvinuté bytosti, se dá jistým způsobem předpokládat i u všestranně vzdělaného studenta gymnázia. Nakonec i slovo gymnasion pochází z antiky a označovalo instituci, kde se mladí muži rozvíjeli v nejrůznějších tělesných cvičeních. Viděno touto optikou se učitelé tělesné výchovy snaží navazovat na tento antický ideál nejen moudrého, ale i krásného člověka. Všestrannost prostupuje celým průběhem gymnazijního vzdělávání nejen na úrovni intelektuální, ale i tělesné. Studenti tak nejenže během studia v hodinách TV projdou všemi možnými sportovními aktivitami (od atletiky přes gymnastiku, posilování až po míčové hry), ale absolvují i sportovně zaměřené kurzy (lyžařský a sportovně turistický), tradicí jsou i sportovní dny. O tom pojednává první část našeho monotematického čísla. Na cestě rozvoje těla studenty provázejí učitelé tělesné výchovy, najdete zde tedy rozhovory s bývalými tělocvikáři, legendami naší školy i sportovní medailonky současných učitelů TV. A jako důkaz toho, že i pohybově nadaný student gymnázia to může dotáhnout hodně daleko, přidáváme rozhovory s bývalými sportovně úspěšnými absolventy naší školy.

Karel Janík

Naše škola má kvalitní sportoviště. Prostornou velkou tělocvičnu, o podlaží níže zrcadlový gymnastický sál a posilovnu s posilovacími stroji. K vybavenosti patří na rekonstrukci čekající převlékací a hygienické zázemí dostatečné kapacity. Vše slouží pro potřeby výuky. V době mimo ni se přímo nabízí, aby tyto možnosti mohli využívat žáci a studenti pro své oblíbené sportování.

Nejčastěji je zájem o atletiku, košíkovou, volejbal, florbal, posilování, triatlon, stolní tenis a kopanou. Někteří tělocvikáři tento zájem podporují tím, že umožňují ve svém volném čase zájemcům o pohyb navštěvovat sportovní kroužky. Většinou probíhají ráno před výukou nebo v časech navazujících na poslední hodiny tělocviku. Hoši a dívky, navštěvující tyto kroužky, tvoří poté základ reprezentačních výběrů v okresních a dalších kolech školních sportovních turnajů. V průběhu let se zájem trochu mění. Dříve to byla hlavně kopaná (vedoucím byl Zdeněk Raus) a volejbal (vedoucím pro hochy byl Petr Fiala, pro dívky Iva Filippiová). Chlapecký florbal probíhal za vedení Milana Šlosra. Tito vedoucí – kolegové si již užívají zaslouženého důchodu. Velký zájem byl a je o košíkovou pod vedením Karla Janíka. S příchodem Josefa Vomely se obnovilo atletické sportování, jež má stále více zájemců. Počtem malý, ale úspěchy výrazný probíhá již několik let kroužek triatlonu, který vede Jiří Března. Vedení kroužků volejbalu a florbalu převzal po odchodu kolegů Karel Janík. Ti, kteří se chtějí zpevnit nebo ukazovat svaly, se věnují posilování pod dohledem Pavla Jindry. Suterénní malá tělocvična je vybavena také stoly na ping pong a studenti je mohou v rámci kroužku využívat.

V rámci kroužků jsou organizovány i školní přebory a mezitřídní turnaje. Studenti zúročí svoji sportovní přípravu jak individuální, tak týmovou při sportovních událostech, při kterých velmi často končí vítězně, a to jim umožňuje soutěžit nejen na okresních, ale také v krajských a případně v republikových turnajích. Na udržení vybavenosti a neustálému doplňování nového, moderního atraktivního náčiní a sportovních pomůcek spolupracuje škola se školním sportovním klubem, jehož předsedou je Karel Janík.

Soutěžíme

Josef Vomela

V uplynulých 25 letech se studenti našeho gymnázia pravidelně zúčastňovali především sportovních soutěží pořádaných AŠSK (Asociace školních sportovních klubů). Zapojili jsme se prakticky do všech sportovních odvětví a v některých z nich dosáhli naši studenti opravdu významných úspěchů na celorepublikové úrovni.

Tradičně nejúspěšnějším sportem je na třebíčském gymnáziu atletika. Od školního roku 2011/2012 družstvo dívek ani jednou nechybělo v republikovém finále Středoškolského atletického poháru, kam se vždy muselo probít přes vítězství v okresním i krajském kole. Největšího úspěchu děvčata dosáhla v roce 2014/2015, kdy skončila na skvělém třetím místě této prestižní sportovní soutěže. Po medaili sahal i chlapci, kterým se do republikového finále podařilo probojovat dvakrát současně s děvčaty, v roce 2019/2020, medaile chlapcům nakonec o pár bodů unikla, ale i tak je 4. místo v republice skvělým úspěchem.

Medailového úspěchu hned z kraje uplynulého čtvrtstoletí dosáhli běžci na dlouhých tratích. Ve školním roce 1996/1997 se tým hochů probjoval do republikového finále, kde obsadil skvělé druhé místo. Ve školním roce 2019/2020 se jim 6. místem přiblížila děvčata. V posledních letech se třikrát do finále probjovaly i smíšené štafety v rámci juniorského maratonu (20015/2016, 2016/2017 a 2017/2018). Dvě celostátní finále zažily i týmy hokejbalistů, a to v letech 2005/2006 a 2006/2007. Při první účasti skončili hoši na vynikajícím 4. místě a Marek Laš byl vyhodnocen nejužitečnějším hráčem turnaje. Dva záznamy ve výsledkové listině republikového turnaje má i družstvo streetballistů, bylo to v letech 2013/2014 a 2014/2015 a v obou ročnících se prosadili mezi nejlepšími osm týmů. Po jedné celostátní finálové účasti zaznamenali ještě stolní tenisté ve školním roce 2009/2010, nevedli si vůbec špatně – skončili pátí, dále plavci 2008/2009 a plážoví volejbalisté 2018/2019.

Zdmi třebíčského gymnázia prošla celá řada vynikajících sportovců, kteří sbírali velké úspěchy i mimo školní soutěže. Najdeme mezi nimi řadu medailistů z mistrovství republiky, někteří ještě jako studenti gymnázia reprezentovali Českou republiku na mezinárodních kolbištích. Nejúspěšnějšími atlety uplynulých 25 let byli bratři Kyršové, skvělí mílaři, Petr Daněček, několikanásobný medailista MČR ve sprinterských disciplínách, krajský rekordman v běhu na 100 a 200 m, Veronika Janíčková a Renata Procházková, které sbíraly vavříny nad překážkami, a dále úspěšná skokanka Bára Doležalová, v posledních dvou letech zazářili ziskem medailí na atletických mistrovstvích republiky Adam Havlíček, Tadeáš Janík, Ondřej Veselý a Vilém Vostal. Oporami zejména ve vytrvalostních disciplínách byli triatlonisté, z nichž nejúspěšnější byla Lucie Vaverová, několikanásobná medailistka z MČR a reprezentantka naší země v mezinárodních závodech. V roce 2006 byla dokonce vyhlášena Talentem Vysočiny. Nesmíme ale zapomenout ani na další úspěšné triatlonisty, Marika Zahradníčková, Karel Rymeš, Vítězslav Kučera, Klára Březnová, Radka Březnová. Medaile z triatlonových či duatlonových mistrovství republiky měli v posledních letech ještě Nikola Procházková, Matěj Března a Adam Trojan. Vynikajícího úspěchu dosáhl orientační běžec Matěj Klusáček – ve školním roce 2004/2005 pomohl k 2. místu ve štafetě při mistrovství Evropy dorostenců. Výraznou medailovou stopu v rámci významných celorepublikových akcí zanechal i plavec Luboš Vlčan. Extraligu ledního hokeje si zahrál Marek Laš.

Přehled největších úspěchů po jednotlivých letech

Školní rok	Sportovní odvětví	Umístění v republikovém finále (RF) nebo krajském kole (KK)
1996/1997	přespolní běh	2. RF hoši
1997/1998	přespolní běh	4. KK hoši
1998/1999	přespolní běh	1. KK hoši
1999/2000	přespolní běh	2. KK hoši
2000/2001	přespolní běh	2. KK hoši
2001/2002	plavání	1. KK dívky
	šachy	2. mezinárodní turnaj
2002/2003	volejbal	1. mezinárodní turnaj o pohár OA
2003/2004	přespolní běh	3. KK dívky
	plavání	1. KK dívky, 2. KK hoši
	házená	2. KK dívky
	košíková	3. KK hoši
	šachy	3. KK hoši
2004/2005	atletika	2. KK hoši
	plavání	2. KK hoši
2005/2006	hokejbal	4. RF hoši
	přespolní běh	3. KK hoši
	plavání	2. KK dívky
2006/2007	hokejbal	10. RF hoši
2007/2008	volejbal	3. KK hoši
2008/2009	plavání	1. KK hoši, 13. RF hoši 2. KK dívky
	stolní tenis	1. KK hoši
2009/2010	stolní tenis	1. KK hoši, 5. RF
	plavání	2. KK hoši, 3. KK dívky
2010/2011	atletika	3. KK dívky
	přespolní běh	3. KK dívky
	stolní tenis	1. KK hoši
	plavání	2. KK dívky, 3. KK hoši
	orientační běh	1. KK
2011/2012	atletika	1. KK dívky, 9. RF dívky
	přespolní běh	2. KK hoši
	florbal	2. KK dívky
2012/2013	atletika	1. KK dívky, 6. RF dívky
	aquatlon	1. KK smíšené družstvo
	basketbal	2. KK hoši
	přespolní běh	2. KK hoši
2013/2014	atletika	1. KK dívky, 4. RF dívky
	streetball	1. KK hoši, 7. RF
	přespolní běh	2. KK dívky, 3. KK hoši
	basketbal	1. KK hoši
	kopaná	3. KK hoši

	studentský maraton	3. KK smíšené družstvo
	OVOV	3. KK smíšené družstvo
2014/2015	atletika	1. KK dívky, 3. RF dívky
	streetball	1. KK hoši, 5. – 8. RF hoši
	přespolní běh	2. KK dívky
	kopaná	2. KK hoši
	florbal	3. KK dívky
2015/2016	atletika	1. KK dívky, 9. RF dívky
	přespolní běh	2. KK dívky
	juniorský maraton	2. KK smíšené družstvo, 21. RF
2016/2017	atletika	1. KK dívky, 12. RF dívky 1. KK hoši, 13. RF hoši
	lyžování	1. KK smíšené družstvo
	přespolní běh	3. KK dívky
	basketbal	3. KK hoši
	juniorský maraton	2. KK, 22. RF
2017/2018	atletika	1. KK dívky, 12. RF dívky 2. KK hoši
	atletický čtyřboj	2. KK hoši
	juniorský maraton	1. KK, 11. RF
	Pohár rozhlasu	3. KK hoši
2018/2019	atletika	1. KK dívky, 7. RF
	florbal	2. KK dívky
	lyžování	2. KK
	juniorský maraton	2. KK
	orientační běh	3. KK
	Pohár rozhlasu	2. KK
	Plážový volejbal	1. KK dívky, 1. KK hoši
2019/2020	atletika	1. KK dívky, 12. RF dívky 1. KK hoši, 4. RF hoši
	přespolní běh	1. KK dívky, 6. RF dívky 3. KK hoši

Školní cena fair play

Školní cenu fair play, kterou každoročně uděluje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky společně s Olympijskou akademií a Českým klubem Fair play ČOV za mimořádné morálně hodnotné činy a skutky ve škole a při školních akcích všeho druhu, v Praze dne 5. 12. 2018 přebíral **pedagog třebíčského gymnázia Mgr. Zdeněk Raus**.

Dne 17. 10. 2017 se konalo okresní kolo Asociace školních sportovních klubů v kopané středních škol. Během utkání mezi třebíčským gymnáziem a obchodní akademií došlo ke srážce dvou protihráčů, po níž studentovi obchodní akademie Filipu Korešovi vypověděly životní funkce. Na to Zdeněk Raus zareagoval okamžitou resuscitací. Ta byla naštěstí úspěšná. Po ošetření studenta v nemocnici v Praze, kam byl dopraven leteckou záchrannou službou, lékaři konstatovali, že právě včasný zásah Zdeňka Rause a učitele z obchodní akademie byl rozhodujícím krokem k záchraně studentova života. Oba učitelé jednali příkladně a nejvyšší ocenění udělované na poli fair play si nepochybně zasloužili.

*Členky bronzového týmu
z republikového finále
Středoškolského atletického poháru
v Břeclavi v roce 2014 se světovou
rekordmankou v hodu oštěpem
Bárou Špotákovou*

*Členky bronzového týmu
z republikového finále Středoškolského
atletického poháru v Břeclavi 2014*

*Finále Středoškolského atletického
poháru v Břeclavi v roce 2017 –
družstvo dívek s českými reprezen-
tanty ve skoku o tyči – Janem
Kudličkou a Jiřinou Ptáčnickovou*

Republikové finále Středoškolského atletického poháru 2018 – družstvo dívek skončilo na 7. místě

Vítězný tým hochů při okresním kole Poháru rozhlasu v roce 2018

Týmy děvčat a chlapců na Středoškolském atletickém poháru 2018

*Ondřej Veselý a Adam Havlíček po zisku medailí
při MČR mládeže v atletice v roce 2020*

*Volejbalová družstva
dívek a chlapců 2019/2020*

Sportovní akce školy

Sportovní kurzy primy a tercie

Josef Vomela

Od školního roku 2015/2016 pořádáme pro studenty primy a tercie sportovní kurz. Zpravidla jezdíme do autokempu Wilsonka u Dalešické přehrady nebo na koupaliště v Bransouzích. Obě lokality jsou nedaleko Třebíče, a tak cesta tam i zpět probíhá na kole. Tomu předchází individuální fyzická příprava a dopravní školení, aby všichni bezmála pětadvacetikilometrový přesun zvládli. Kurz probíhá obvykle na začátku června, a tak je možné zařadit atraktivní sportovní aktivity, se kterými se v hodinách TV žáci běžně nesetkají. Během tří dnů zpravidla absolvují nabitý program, ve kterém je čekají tyto aktivity: výstup na legendární Wilsonovu skálu, azimutový závod, volejbal, nohejbal, plavání, výcvik na kanoích s vyloděním na romantických ostrovech vzniklých zaplavením údolí, cyklovýjíždka okolo přehrady se zastávkami u pomníku výsadkářů skupiny Spelter, na nejvyšší hrázi v České republice, na zřícenině hradu Čalovice, dále navštívujeme rozhlednu Babylon, Mohelenskou hadcovou step, lovecký zámek Vlčí kopec. Při pobytu v Bransouzích využíváme cyklostezku vedoucí kolem řeky Jihlavy, při výletu navštívujeme nedalekou zříceninu hradu Rokštejna. Kurzy sice probíhají v pohodové atmosféře, ale zvláště pro nespportovce je celodenní sportování (byť nízkou intenzitou) poměrně náročné. Nicméně při závěrečném bilancování po návratu zpět do Třebíče mohou žáci hrdě konstatovat, že za tři dny vlastními silami zdolali okolo 80 km na kole, 6 km pádlování a spousty dalších pohybových aktivit bez zanechání ekologické stopy.

Lyžařské kurzy Gymnázia Třebíč

Jitka Svobodová

Lyžařské kurzy patří mezi akce, na které absolventi škol nezapomínají. Dřívější název LVVK (lyžařský výchovně vzdělávací kurz) nebo LVVZ (lyžařský výchovně vzdělávací zájezd) byl nahrazen názvem LVK (lyžařský výcvikový kurz) nebo LVZ (lyžařský výcvikový zájezd), ale jeho podstata zůstala stejná. Nejde jenom o lyžařský výcvik, zlepšení kondice, pohyb na zdravém vzduchu, ale i utužování třídního kolektivu.

Během odpoledního programu probíhají přednášky o zásadách první pomoci, o nebezpečí na horách, o výzbroji a výstroji lyžařů, o mazání a servisu lyží a o pravidlech lyžařských závodů. Lyžařské kurzy pořádá většina škol v naší republice. Některé provádějí pouze sjezdový výcvik, některé pouze běžecký výcvik, některé obojí. K těm patříme i my. Od roku 2004 můžou studenti nahradit sjezdové lyže snowboardem, popř. mít na kurzu sjezdové lyže i snowboard.

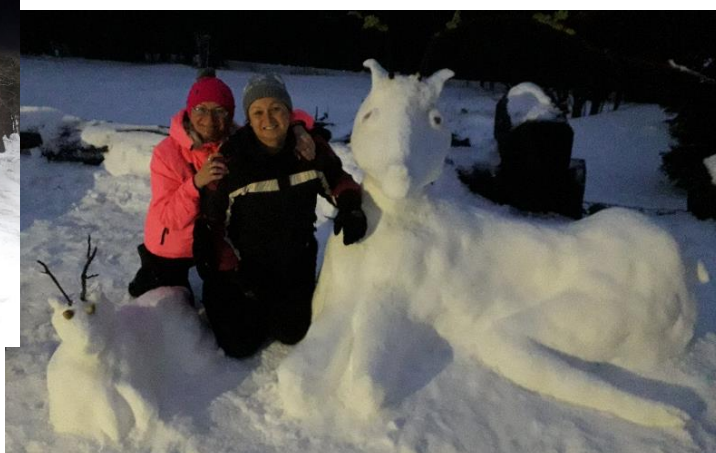

Ke stmelení kolektivu patří i večerní programy. Jsou to soutěže, hry, scénky, písničky. Účastníci se připravují již v Třebíči, na horách program realizují. Poslední večer se vyhlásují výsledky závodů, poté následuje kulturní program vyučujících.

V posledních letech máme i studenty, kteří se sice nemůžou ze zdravotních důvodů zúčastnit lyžařského výcviku, ale přesto se třídou na hory jedou. Je to proto, že jsou v kolektivu spolužáků. Jsou s nimi při odpoledním a večerním zaměstnání a pomáhají při závodech, které jsou vyvrcholením kurzu. Lyžařské závody se uskutečňují na běžkách a sjezdových lyžích nebo snowboardu.

Každý dopolední výcvik začíná společným nástupem družstev a zpěvem písně „Krásně je na horách“. Třetí den výcviku mají studenti tzv. krizový půlden. V té době nelyžují. Podle statistiky totiž dochází třetí den k největšímu počtu úrazů při lyžařském výcviku. Tradicí se staly soutěže družstev ve vytváření staveb ze sněhu doplněných vtipným komentářem. V případě, že sněhu je na stavby nedostatek, podnikáme vycházku do okolí. Starší absolventi rádi vzpomínají na karnevaly na sněhu.

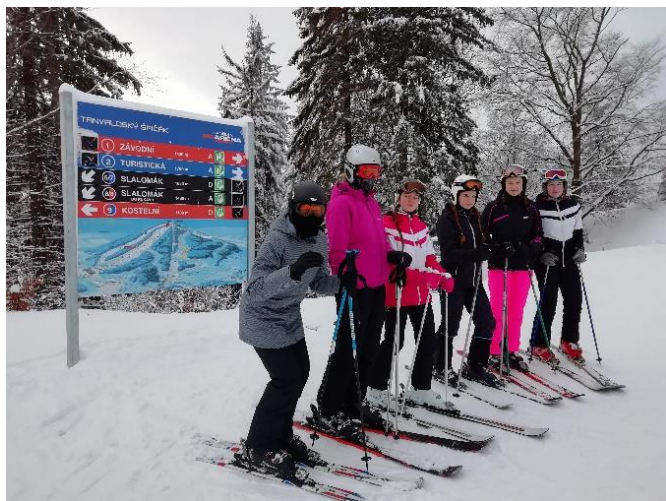
Nesmíme opomenout celodenní výlet na běžkách. Když vyjde počasí, kocháme se panoramaty hor. Zážitků z celodenních výletů bývá hodně. Někteří absolventi LVK si vzpomínají na dramatictější návraty z výletů, kdy se nasazovaly i čelovky.

Během historie lyžařských kurzů navštívili studenti naší školy řadu krásných míst. Do revoluce v roce 1989 jsme absolvovali mnoho LVK ve Vysokých Tatrách, Nízkých Tatrách, Belanských Tatrách nebo na Malé Fatře. Pobývali jsme na Sliezskom domě, na Zverovce, na Chatě pod Čertovicí, na Chatě pod Rozsutcom, na Protěžce, ve Štefanové apod. Naše kurzy probíhaly i v Krkonoších, v Jeseníkách, v Beskydech, na Šumavě, v Jizerských horách i v Krušných horách. Byli jsme na Luční boudě, Na Vyhlídce, v Peci pod Sněžkou, na Moravské boudě, na Petrově boudě, na Martinově boudě, v Rejdicích, v Herlíkovicích, ve Vítkovicích, na chatě Toman, na chatě Hanapetr, v Malé Morávce, v Karlově, na Šeráku, na Ramzové, na Optimitu v Trojanovicích, na hotelu Radegast, na chatě Maměnka, na Ondráši v Bílé, na Kubově Hutí, na Špičáku a na Hašlerově chatě v Bedřichově.

V 70. a 80. letech 20. století pořádala škola o jarních prázdninách dobrovolné svazácké lyžařské zájezdy. Ty probíhaly ve Ždiaru v Belanských Tatrách, na Kubově Hutí a na Zadově na Šumavě a na Tálech v Nízkých Tatrách. Od roku 2005 se pořádají výběrové kurzy na běžkách. Účastníci se vydávají do běžeckých stop na Šumavě, v Orlických horách, v Jizerských horách i v Krušných horách.

Za dlouholetou historii lyžařských kurzů nastala dvakrát mimořádná situace, kdy se LVK neuskutečnily. Poprvé v roce 1979, kdy byly vyhlášeny uhelné prázdniny. Podruhé v letošním roce, kdy byl veškerý provoz na horách ochromen protiepidemiologickými opatřeními covidu-19. Přejeme si, aby se v budoucnu všechno vrátilo do normálu a studenti se mohli účastnit lyžařských kurzů.

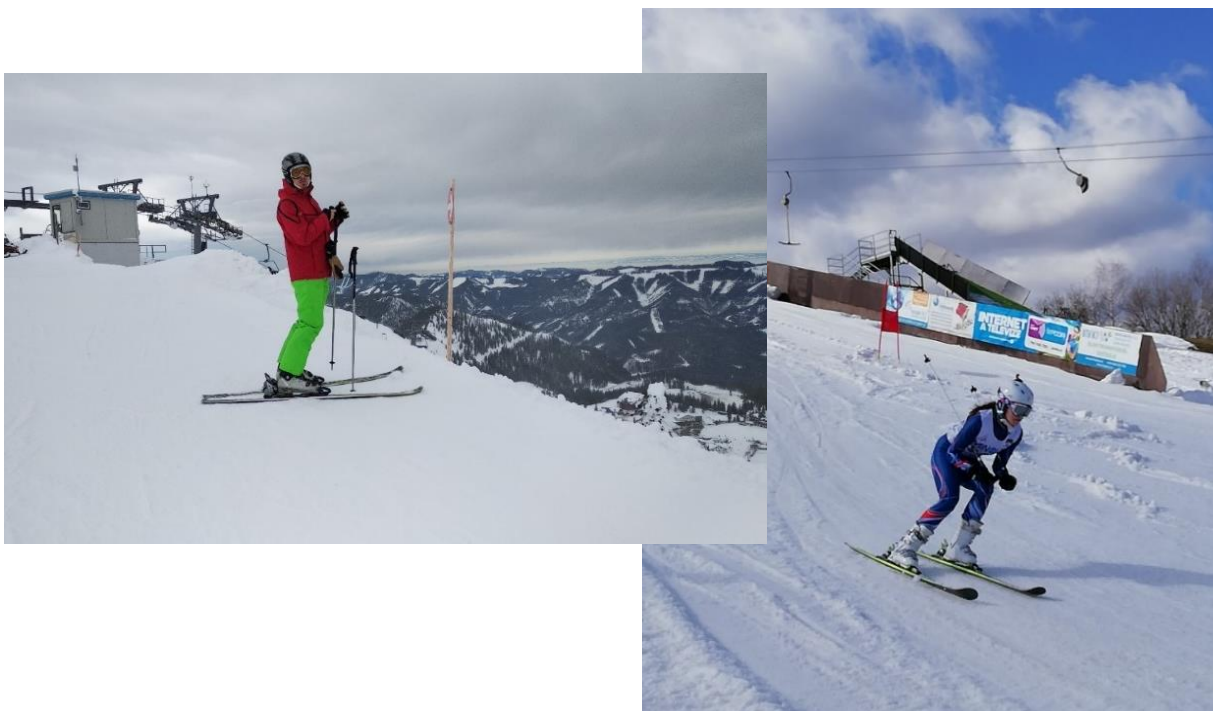

Sjezdové lyžování

Karel Janík

Sjezdové lyžování je hlavně součástí vzdělávání v rámci lyžařských vzdělávacích kurzů. Takzvaně na hory jezdí naši žáci a studenti v sekundě a prvním ročníku (kvintě). Až na opravdu ojedinělé výjimky se frekventanti naučili nejen se „dostat z kopce dolů“, ale postupně si osvojit pohybové dovednosti lyžaře sjezdaře v různých situacích na svahu, chování na svahu a zvládat i pohyb na vlekových prostředcích. Svě dovednosti poté prokazují na závodech v rámci kurzu, což má dle sněhových podmínek charakter slalomu, obřího slalomu, někdy i sjezdu. Moderní doba přináší moderní změny. Ty se týkají i pohybu po svahu na snowboardu. Ten se postupně stal součástí výuky a závodění.

V roce 2003 se povedlo zorganizovat i přebor gymnázia ve slalomu v prostorách sjezdovky na Jalovci, kterého se zúčastnilo asi 50 studentů. Dnes si již nepamatují vítěze, ale akce byla velmi pozitivně hodnocena. Na co si pamatují ale dobře, je pravidelná účast na sjezdových přeborech Kraje Vysočina, které se již několik let odehrávají na Fajtově kopci ve Velkém Meziříčí. Je to týmová soutěž mezi školami kraje. Soutěží se v obřím slalomu jednokolově na lyžích i snowboardu. Jsme pravidelně velmi úspěšní! Když soutěž nevyhraje, tak skončíme na stříbrném místě. A je to proto, že v soutěžích jednotlivců jsme vždy na bedně.

Mezi stálou a využívanou nabídku pro fanoušky zasněžených svahů patří organizovaný zájezd do rakouského střediska zimních sportů Hochkar. Jedná se o jednodenní akci volného lyžování v podmínkách špičkového střediska. Pestrůst svahů umožňuje vybrat si sjezdovku dle schopností a nálady. Zájezd organizuje Karel Janík v době pololetních prázdnin, kdy v Rakousku není žádný svátek a středisko je poloprázdné a umožňuje pohodlný pohyb se po všech svazích. Množství našich studentů má pěkné zážitky a fotografie krásné alpské zasněžené přírody.

Častuška – fenomén lyžařských výcvikových kurzů

Pavel Svoboda

*„Lyžařky a lyžaři,
snad se nám teď podaří,
popsat kurz týdenní,
kéž to někdo ocení.“*

Při přečtení těchto řádků se každému ihned vybaví závěr kulturního programu učitelů posledního večera lyžařského výcvikového kurzu. Tato píseň, ve které si učitelé vzali na mušku všechny účastníky, se stala za dobu své existence nedílnou součástí pobytu na horách a všichni žáci si odnášeli nezapomenutelnou památku. Dá se bez nadsázky říct, že tato původně „kramářská“ píseň se stala fenoménem třebíčského gymnázia. Označení „častuška“ dostala píseň až v zimě roku 1968. Popularitu této písně dokazuje její filmové verze, neboť se objevila i ve slavné trilogii s Tomášem Holým. Ve filmu Na pytlácké stezce ji zpívají veselí trampové v podání Karla Heřmánka a Pavla Zedníčka:

*„Srdečně vás vítáme,
už v tom zase lítáme,
od rána do noci,
už nám není pomoci.“*

Mnozí z nás si dodnes sloku na svoji osobu pamatují, přestože od jejich lyžařského kurzu uplynulo i několik desítek let. Tento úvod písně se zpívá téměř tři desetiletí, ale mnozí starší absolventi si pamatují jiný začátek, který se pěl první roky od vzniku po mnoho let.

*„Dostali jsme za úkol,
sestaviti protokol,
zazpívat „častušku“,
vzít si mnohé na mušku!“*

Důkazem jsou sloky složené na dnešní vyučující tělesné výchovy, které si dotyční pamatují. Jedná se samozřejmě o ty, kteří jsou absolventy naší školy a neměli takovou smůlu jako letošní studenti 1. ročníků, které o lyžařský kurz připravil covid-19. Např. kolega Karel Janík o kurz přišel v roce 1979, kdy byla tuhá zima a následně vyhlášené uhelné prázdniny. My ostatní na tomto místě dokládáme pravdivost úvodních slov.

Pavel Svoboda – kurz v roce 1975 – Sliezský dóm, Vysoké Tatry:

„Pavel, sjezdař z jedničky,/ všímá si teď Zdeničky./ Lyže své lituje,/ když je napůl zkracuje!“

Jitka Svobodová – 1978 – Luční bouda, Krkonoše:

„Ta Součková Jituška,/ se všemi je kámoška./ Sjezdovky miluje,/ s běžkami však bojuje.“

Jiří Března – 1981 – Kubova Huť, Šumava:

„Ani o něm nevíte,/ tím více se divíte,/ v hotelu, že Března,/ ani přítele nezná.“

Radka Vejmelková – 1988 – Ramzová, Hrubý Jeseník:

„Zachraňte se úprkem,/ Radka končí pod smrkem./ Žlutým pak voskuje,/ na běžky furt hubuje!“ (pozn. na přání kolegyně upravujeme poslední řádek na aktuální stav... *běžky velmi miluje!*)

Josef Vomela – 1991, hotel Optimit v Trojanovicích, Beskydy

„Pecka smrtka s Vomelou,/ hodně toho namelou./ V textu se ztratili,/ tím všechny pobavili.“

Lucie Machová – 1996, Hašlerova chata, Bedřichov, Jizerské hory

„Lucinka se nebojí,/ ta na lyžích obstojí./ Lyžuje jako drak,/ až jí vášní plane zrak.“

Při návratu z kurzu zpět do školy už čekali studenti vyšších ročníků na vyvěšení nové častušky na nástěnku u kabinetu TV, aby se pobavili novými příběhy z hor. Nedávno jsem suploval ve třídě 4. B a zjistil, že na své nástěnce mají již od prvního ročníku umístěnou častušku, která je takto doprovází až k maturitě.

Protože jsem nejstarším členem komice tělesné výchovy, byl jsem pověřen na jedné straně fascinujícím, na druhé straně nelehkým a velmi zavazujícím úkolem, dopátrat se doby, kdy se tato píseň poprvé objevila. Kontaktoval jsem nejstaršího žijícího pamětníka – kolegu Svatopluka Nováka a další bývalé kolegy s cílem zjistit historický počátek. V našem společném hledání jsme se dostali až do ledna 1964, kdy častuška poprvé zamířila svým textem do řad studentů. Důležitá fakta do našeho zjišťování přinesl bývalý kolegy Petr Fiala, který donesl velmi cenný dokument – originál nejstarší písně, kterou napsali žáci prvního ročníku, účastníci lyžařského kurzu v Hluboké pod Ještědem (2. března 1954!), na oblíbeného profesora Jaromíra Ošmeru. Se souhlasem rodiny můžeme zde úryvek tohoto historického skvostu uveřejnit.

Balada o Oněginovi (úryvek)

1. „Dostali jsme za úkol,
sestaviti protokol,
vedoucí napravit,
osazenstvo pobavit.“	2. „Jednou zrána navečer,
manželce své pověděl:
„Teď jedu na hory,
abych užil svobody.“	3. Oněgin si zavýskl,
rašpinglík si natřískl.
„Sbohem buď, ženo má!“
Na nádraží pospíchá.
4. Sotvaže se vláček hnul,
Oněgin si boty zul,
pod hlavu ruksak dal,
co bude dál, plánoval.	5. Vlak najednou zastavil,
Pilíkov se objevil,
k chatě jsme kráčeli,
kde jsme bydleti měli.	6. Druhý den se jelo ven,
Oněgin hned radost měl:
„Tak teď vám ukážu,
co já všechno dokážu!“
7. Sjezdil kopce přívratem,
kristiánkou s obratem,
jezdil jak baletka,
nezabil se dotedka.“		

Profesorům se tato písnička tak zalíbila, že ji zahrnuli do svého večerního programu. A tak v roce 1964 na Klínovce v Krušných horách poprvé zazněla častuška v plné kráse i s mezihrou... haťa, paťa. Slavíme tedy více jak padesát pět let historie. A to stojí za ohlédnutí.

I historie se podepsala nad přípravou a zpracováním textu písně. V prvopočátku všichni ručně opisovali texty, a tak si tvořili tu svoji „ruličku“. Později následovalo období psacího stroje a kopírovacího papíru, kterou vystřídala moderní současnost s notebookem a tiskárnou. Ale ani to neubralo nic na kráse této písně.

„V sobotu jsme vstali dřív,
nezaspali, jaký div.
K zimáku spěcháme,
snad se těch hor dočkáme!“

(pozn.: v neděli nebo i v pondělí – podle dne odjezdu)

Touto úvodní slokou začínají všechny častušky od nepaměti. A protože se již několik desetiletí jezdí do zimních středisek v Krkonoších, stala se strategicky významným místem hygienická zastávka v polovině cesty v Pardubicích. A tak se toto město musí vždy v textu objevit ve sloce:

*„V Pardubicích zastávka,
čůrací je přestávka.
Kde jsou ty hajzlíky?
Máme přetlak veliký!“*

Poté už vznikají sloky podle událostí na kurzu. Zatímco naše bývalá kolegyně Iva Filippiová vždy od začátku nabádala: „Pište si to... ta spadla na vleku,... ta se polila čajem v jídelně,... ten skončil pod sjezdovkou v potoce,...“ my ostatní, včetně mě, majícího prokrastinaci, prožíváme těžký večer před vystoupením se seznamem družstva a vzpomínáním, komu se co událo. I zde se projevuje síla kolektivu vyučujících. Společnými silami chybějící sloky vždy doplní, a tak jsou připraveni při závěrečném programu překvapit žáky popisem uplynulého týdne.

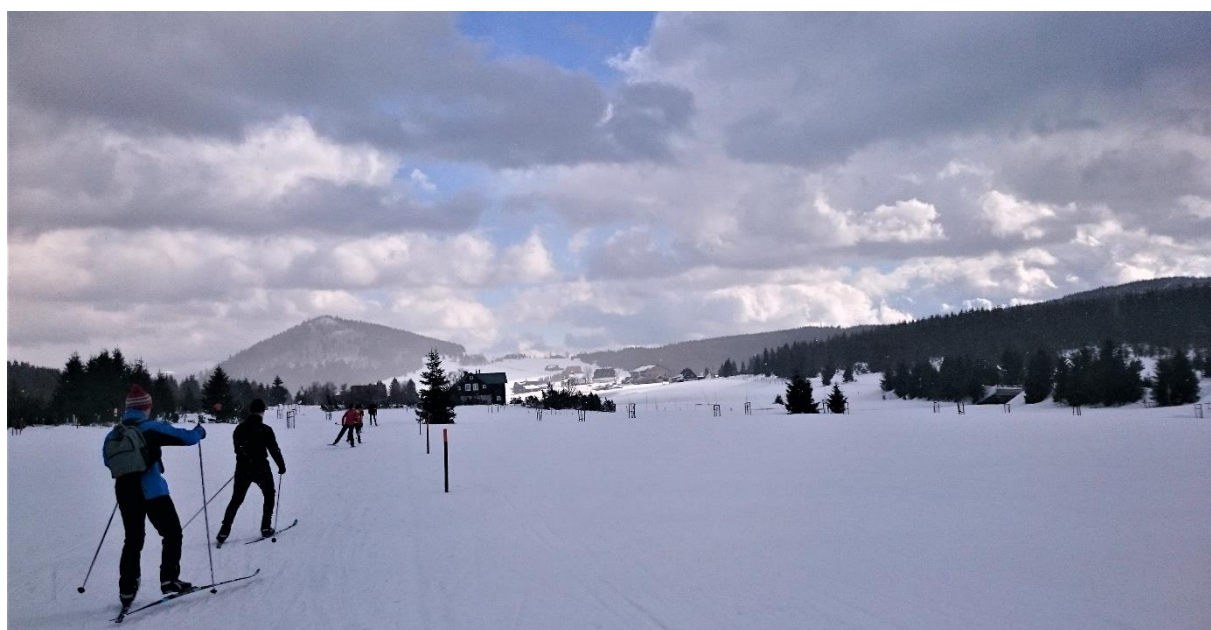
Celý pěvecký soubor „Chrapot“ zpívá bezmála stovku slok, ale když se blíží ta závěrečná, kolegyni Jitce Svobodové se už zase derou slzy do očí, takže nám jako každý rok ve finále nepomáhá.

My ostatní stateční zpíváme:

*„A teď už jen malinká,
zůstane nám vzpomínka,
domů jet musíme,
rádi se sem vrátíme.“*

... a k tomu přidáme všichni i s žáky společně popěvek „Krásně je na horách...“. Ale to je už jiný příběh.

Běžkařské kurzy na Gymnáziu Třebíč

Jiří Března

Pohyb na běžkách v zasněžené zimní krajině patří k nejzdravějším sportovním aktivitám. Běh na lyžích je součástí lyžařských výcvikových kurzů, které pravidelně naše gymnázium pořádá. Tradice samostatného běžkařského výběrového kurzu se zrodila v roce 2005. U zrodu byli dva učitelé gymnázia – Iva Filippiová a Jiří Března. Je raritou, že jsme pravděpodobně jediným gymnáziem v České republice bez sportovního zaměření, které takové kurzy pořádá.

Prášíly Šumava 2005

Nové Hutě Šumava 2006

Kurzu se účastní kolem 30–35 zájemců ze všech tříd gymnázia od primy až po maturanty. Je čtyřdenní a mohou se ho zúčastnit úplní začátečníci i zkušení běžkaři. Výprava je obvykle rozdělena na dvě skupiny, kde ti pomalejší si tradičně říkají želvy a ti rychlejší draci. Želvy postupují s rozvahou a ujedou obvykle za jeden den kolem 10–20 km. Draci stihnou 15–25 km, ale ti nejrychlejší třeba 40 km za den. Součástí výletů je i nácvik správné techniky, někteří si i zazávodí. Trasy jsou vedeny tak, aby se obě skupiny potkaly na trase při vhodném občerstvení a na konci cesty u autobusu. Některé výlety jsou díky autobusu plánovány jako přejezdy pohoří, nebo se sjíždí z vyvýšeného místa do podhůří. Kurzy vhodně doplňuje další program – navštívíme informační centra, lyžařská střediska, večer jsou přednášky o běžkařském vybavení, mazání lyží. Oblíbenou součástí kurzů je aktivní regenerace při návštěvě plaveckých bazénů a aquaparků a také hudební večery i večery stolních her.

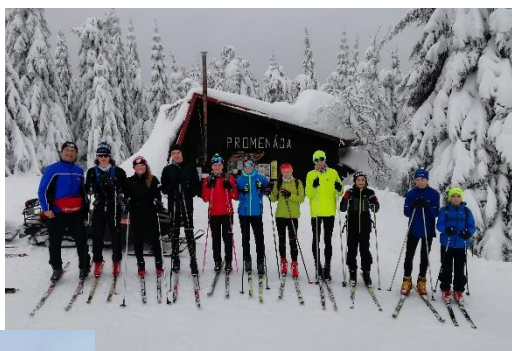
Poledník Šumava 2008

Prášíly Šumava 2009

Nejoblíbenější destinací je Šumava, kterou pravidelně v posledních letech střídáme s jiným běžkařsky atraktivním pohořím ČR (třikrát Jizerské hory, jednou Orlické hory a Krušné hory). V těchto lokalitách jsou obvykle velmi dobré sněhové podmínky a velké množství strojově upravovaných běžeckých stop. Na Šumavě bydlíme v chatě U Jakuba v Prášilech, kde si i sami vaříme. K vyhledávaným patří trasy k jezeru Laka a k Prášilskému jezeru, na Poledník, kolem Roklanského potoka na Modravu nebo na Březník. V okolí Kvildy potom trasy na Černou horu, k prameni Vltavy, na Knížecí pláň. Oblíbené je i okolí Churáňova. Za dobrých sněhových podmínek jedeme přes Zlatou studnu a Horskou Kvildu z kopce kolem řeky Vydry až na Čeňkovu pilu. K zajímavostem patří, že jsme asi pětkrát během pobytu na Šumavě zažili nejnižší naměřenou teplotu v daném roce v ČR. Minimem bylo mínus 38,7 a výlet sice při slunečném počasí, ale při teplotě mínus 25 stupňů.

V Jizerských horách jsme byli dvakrát ubytovaní přímo v osadě Jizerka v penzionu Kakrda a jednou v penzionu Julie pod Tanvaldským Špičákem. Výlety jsou vedeny často po trase známé Jizerské padesátky – Smědava, Krásná Máří, Nová louka, Protržená přehrada. Oblíbený je přejezd hor s dojezdem na běžecký stadion v Bedřichově. Při poslední běžkování v Jizerkách se nám podařil přejezd hor v severním směru, kde posledních osm kilometrů byl sjezd od nejvyšší hory Smrk až do Nového Města pod Smrkem ve Frýdlatském výběžku, kde shodou okolností končila i sněhová pokrývka. V Orlických horách jsme bydleli v chatě Alma u Říček a trasy vedly po hlavním hřebeni hor, Mezivrší, Pěticestí, Velká Deštná, Šerlich a končily vždy sjezdem do podhůří v Rokytnici, Říčkách, Deštném nebo Orlickém Záhoří. Při posledním kurzu v Krušných horách jsme bydleli u Jáchymova a navštívili na běžkách lyžařské areály Jahodová louka a Eduard a v okolí Božího Daru vyjeli na sopku Božídarský Špičák a občerstvili se v legendární Červené jámě u Horní Blatné.

Jizerské hory 2013, 2x Jizerské hory 2019, kulturní večery Šumava 2012

Dosavadních šestnácti ročníků „běžek“ se zúčastnilo přes 500 studentů třebíčského gymnázia, ti uběhli celkem přes 40 tisíc kilometrů. Někteří bývalí absolventi se za námi na kurz rádi vrací – v roce 2005 prostě vznikla zajímavá tradice.

Sportovně turistický kurz

Karel Janík

Gymnázium Třebíč, prostřednictvím komise tělesné výchovy, podporovalo sportovní i cestovatelské vzdělávání od 80. let 20. století. Letní sportovně turistické kurzy měly různou podobu. Buď se jich zúčastnila jedna třída, nebo všechny třídy v ročníku, popřípadě proběhlo několik paralelních kurzů s různým zaměřením – míčové sporty, vodáctví, cyklistika. Výčet lokalit byl pestrý, ale většinou se jednalo o nedaleké areály pionýrských táborů. Jedním z nejstarších míst byla základna Staré Hobzí na pomezí s Rakouskem, později předprázdninové termíny v Opatově či na Jalovci. Na Březovou a Rejvíz se vyjelo v letech 1996–1999. Jednalo se o kolektivní sportování studentů druhého ročníku.

S rozvojem zahraniční turistiky, na niž reagovaly i české turistické kanceláře, byla oslovena i naše škola s nabídkou sportovišť a poznávání mimo Českou republiku. A tak se rok 2000 stal v tomto smyslu přelomovým pro sportovně turistický kurz. Mezi studenty byl zájem obrovský a červnový termín se změnil na zářijový a z druháků vyrostli dospělejší třetáci včetně paralelních sedmáků osmiletého studia.

První i druhý rok se stal objevitelskou destinací camp Riva Nuova v Martinsicuru na italské Palmové riviéře. Spaní ve stanech, hřiště písečné na volejbal, betonové na košíkovou, travnaté na kopanou, bazén v campu a na pláž k moři jen přes silnici. Bylo potřeba se přizpůsobit místní mentalitě a zvykům. Nejvíce nás zaskočila polední siesta, protože my jsme chtěli sportovat. Zpestřením kurzů byl zájezd do Říma a do nedalekého Apeninského pohoří. Silným dramatickým zážitkem bylo 11. září 2001. Teroristický útok na „mannhatenská dvojčata“ způsobil okamžité uzavření hranic a obrovskou nejistotu návratu.

STK Itálie 2006

V roce 2002 jsme měli pokračovat ve stejné italské destinaci, ale cestovní kancelář zkrachovala. Povedlo se zorganizovat náhradu do campu San Marino v Loparu na chorvatském ostrovu Rab. Kurz proběhl bez potíží, byl obohacen účastí kolegy Josefa Skryji a jeho přehledem mediteriánské flóry a fauny. Sportování bylo lehce omezeno, navštívili jsme město Rab. Na zpáteční cestě jsme se zastavili k prohlídce Plitvických jezer. Kuriozitou během cesty byl výběr místa k hygienické přestávce, protože jsme projížděli krajinou označených minových polí se zákazem vstupu a rozstřílených domů po nedávné místní válce.

STK Itálie 2013

V následujících letech 2003–2009 jsme se vrátili do italského Martinsicura. K již zavedeným sportovním aktivitám přibyla cyklistika. Vznikly „Palmové hry“, tedy soutěže mezi třídami ve všech možných sportech – košíková, beachvolejbal, petanque, fotbal a různé štafetové běhy. Novou soutěž umožnila přivezená kola – jízda pomalosti. Jednou z disciplín byla i stavba z písku. Okolí jsme poznávali jak na kolech, tak i při dalších výletech. Centrum Ascoli Picena předvedlo romantické večery se středověkými kulisami. Dobyť nejvyššího vrcholu Apeninského pohoří Grand Sassa Corno Grande (2914 m n. m.) se skupinou 14 připravených a odvážných dívek proběhlo za typického italského azura. Během cesty z vrcholu se vytvořila letní bouřka, která skupinu uvěznila za blesků a krupobití těsně pod vrcholem. Na tento okamžik z roku 2006 žádná z účastnic nikdy nezapomene. Nikomu se nic nestalo a šťastně se vrátily k autobusu u astronomické observatoře nedaleko Mussoliniho chaty.

STK Itálie 2017, 2018

Sportovní a rekreační zařízení Univerzity Karlovy naše kurzy hostilo v Horním Poříčí u Horažďovic na Otavě v letech 2010 a 2011 a v Dobřichovicích u Benešova na Lužnici v roce 2012. Využívali jsme velmi kvalitních hřišť s umělým povrchem, studenti putovali po okolí na kolech a program se rozšířil o vodácký výcvik. V případě deštivého počasí lékař výpravy MUDr. Daniel Kvapil přednášel zásady první pomoci doprovázené praktickým nácvikem. Koupání v moři bylo nahrazeno bazénem v Horažďovicích.

Zájem o kurzy ze strany studentů byl stále velmi vysoký, protože účast byla vždy kolem sta studentů. Myšlenka na Itálii byla znovu velice žhavá. V roce 2013 se tradice obnovila, ale museli jsme hledat jiné vhodné místo pro konání kurzu. V hledáčku se objevil camp Lido del Sole na poloostrově Gargano. Malý camp pod vavříny ve stanech nabídl klidnou atmosféru s dostupnými sportovišti. Dvezená kola umožnila prohlídku přilehlých jezer, olivových a broskvových hájů. Do Říma bylo daleko, ale Vesuv a Pompeje stálo za to vidět. Také zájezd do přístavního městečka Vieste byl obohacujícím zážitkem. Zajímavý pohled na okolní krajinu se naskytl ze střechy džípu, kterého jsme se drželi při prohlídce pralesa Národního parku Gargano.

STK Itálie 2019

V září 2014, kdy byl cílový camp již na dohled, spustil se silný déšť. Hned po našem příjezdu začalo drama. Voda prudce dotekla z hor na pobřeží a celou oblast postihly náhlé záplavy. Povodňová voda protékla i naším campem a způsobila materiální škody. V prvních dnech se hlavně pralo a sušilo. Sledovali jsme armádu pomáhající s úklidem a zajištěním podzemleté železniční tratě. Do přírody se moc nedalo, proto jsme zařadili výlet na ostrovy Tremiti. I tento kurz nakonec skončil mezitřídním turnajem na vysoké sportovní úrovni. Přibýlo skákání přes švihadlo a zdolávání slack-liny. Všichni vzpomínají na své gastronomické výtvořky poledních chodů. Společné vaření utužovalo kolektivu.

Camp Zadina u přístavního městečka Cesenatico se stal místem našich kurzů pro léta 2015–2019. Hustota okolního osídlení přinutila organizátory opustit cyklistiku. Rozlehlé pláže nabídly širší využití plážových aktivit, včetně soutěžení ve stavbách z písku, obdivované a focené kolemjdoucími. Sousedící Eurocamp nám poskytl velkou nabídku sportovišť na plážový fotbal, beachvolejbal, plážové ringo, badminton a basketbal. Zkrácení kurzu z deseti dnů na osm připravilo studenty o širší možnost poznávání okolí. Atrakcí pobytu se stala půldenní návštěva Republiky di San Marino. Zde na nás dýchala atmosféra 700 let staré architektury středověkých staveb snoubená s pulsem cestovního ruchu. Frekventanti kurzů stihli i prohlídku jednoho z největších krasových komplexů na světě Grotte di Frasassi. Součástí exkurze byla i návštěva Arcevie, autentického příkladu kontinuity života napříč staletími v nezměněných kulisách středověkého horského městečka, a výstup do okolních kopců s nádhernými výhledy do přilehlých hor. V roce 2019 se zúčastnilo rekordních 111 studentů (téměř všichni z ročníku) a poprvé si všichni užili ubytování v mobilhomech.

Plán na rok 2020 byl znovu navštívit Itálii. Tentokrát zasáhla koronavirová pandemie. V zářijové přechodně uklidněné době se náhradní varianta kurzu uskutečnila v zařízení Univerzity Karlovy Albeř u Nové Bystřice v České Kanadě. Trval pět dní, byl plný sportování, cykloturistiky, aktivního pohybu. Návštěva Jindřichova Hradce, Landštejna a Slavonic přispěla k poznání velmi zajímavého okolí. A hlavně to byl basketbal, plavání, volejbal, pétanque, slackline, fotbal, softbal, vodáctví i beachvolejbal.

Představa o kurzu v roce 2021 je ovlivněna vývojem opatření související s koronavirovou situací. Mezi studenty je o tuto formu činnosti neutuchající zájem. Většina by ráda k moři, do tepla.

STK Česká Kanada 2020

Organizace byla a je náročná, ale smysluplná. Do roku 2001 byl v roli vedoucího Petr Fiala, funkci předal Karlu Janíkovi, jenž organizoval kurzy v letech 2002–2017. Od roku 2018 má STK na starosti Josef Vomela. Kurzy personálně zajišťuje komise tělesné výchovy, doplněná o třídní učitele účastněných tříd. Daří se naplnit smysl kurzu. Všestranné a pestré sportování, soupeření v rámci fair-play, utvářet vztah k pohybu, poznávání spolužáků v kolektivním prostředí, vzdělávání se v oblasti první pomoci a základů zdravotnictví, reakce na nenadálé situace a zkoumání okolí v přírodních, sportovních, historických a společenských souvislostech.

Sportovní dny Gymnázia Třebíč

Radka Vejmělková

Z deníku studenta 1. ročníku:

Dnes vstávám o něco později, můžu si to dovolit, odpadá ranní chystání učebnic a sešitů do školního batohu a dopisování úvahy z ČJ na poslední chvíli. Dnes máme sportovní den! I když musím říct, že jsem stejně nemohl dospat, jsem zvědavý a trochu se bojím zároveň. Ve škole jsme teprve tři týdny a ještě jsem pořádně nepoznal všechny spolužáky a spolužačky, natož ty z vedlejších tříd a teď s nimi mám měřit síly. A hned na začátku – běžím „stovku“ a pak ještě štafetu! Tělocvik jsme měli jen dvakrát, pan učitel s námi probral nominaci, dal pár dobrých rad, ale strategii nechal na nás. Každý může soutěžit jen v jedné disciplíně, s výjimkou štafety. Atleti si rozebrali technické disciplíny a fotbalisti vytrvalost. Já jsem na sebe v úvodní hodině prozradil, že závodím za dobrovolné hasiče u nás na vesnici, tak mě hned napsali na sprint. No nevím... Pítí, svačina, čokoláda letí do batohu a ještě se vracím pro mikinu. Za pět minut máme sraz u atletického stadionu s celou třídou a naší třídní. Mám to sice kousek, ale radši to беру poklusem...

Historie a současnost sportovních dnů naší školy

Sportovní dny jsou tradiční součástí života naší školy od roku 1985, za zrodem myšlenky stál kolega tělocvikář Petr Fiala a kolegyně Iva Filippiová. Původně byly sportovní dny určené všem studentům a konaly se na podzim i na jaře – tedy dva v jednom školním roce. Třídy si poměřovaly síly v atletických disciplínách na sokolském stadionu. Po roce 1990 byl zredukován počet účastníků na 1. ročníky a nižší gymnázium. Po roce 2002 bylo vyhověno žádosti studentů, kteří se chtěli také realizovat v organizaci sportovní akce, a tak vznikly netradiční sportovní dny. Ty se konají vždy na konci školního roku, organizují ho studenti jedné třídy třetího ročníku (většinou 7. G) a účastní se jich všichni studenti a též pedagogický sbor. Klasické sportovní dny v atletickém duchu pořádá komise TV a konají se na podzim dnes již na atletickém stadionu Spartak Třebíč.

Soutěžící třídy obdrží v předstihu nominační listinu, kde si rozdělí disciplíny:

- v každé disciplíně startují 2 závodníci (2 hoši, 2 dívky),
- vybraní závodníci startují pouze v jedné disciplíně s výjimkou štafet,
- pokud je ve třídě méně hochů, lze doplnit do patřičné disciplíny dívku nebo naopak, tito pak startují ve své odpovídající disciplíně (např. dívka nepoběží 400 m s hochy, ale 200 m s dívkami),
- neobsazená disciplína je hodnocena trestnými body.

V den D už je vše připraveno, počasí objednáno a rozehraje se koncert sehraného týmu. Kolegové tělocvikáři jako hlavní rozhodčí u jednotlivých disciplín, k ruce mají pomocníky, studenty z jedné třídy druhého ročníku – měřiče, zapisovače, podavače, technickou četou, rychlé spojky, které okamžitě odnáší výsledky k hlavní výsledkové tabuli, kde je vše zapsáno a sečteno. Vše jede dle časového plánu.

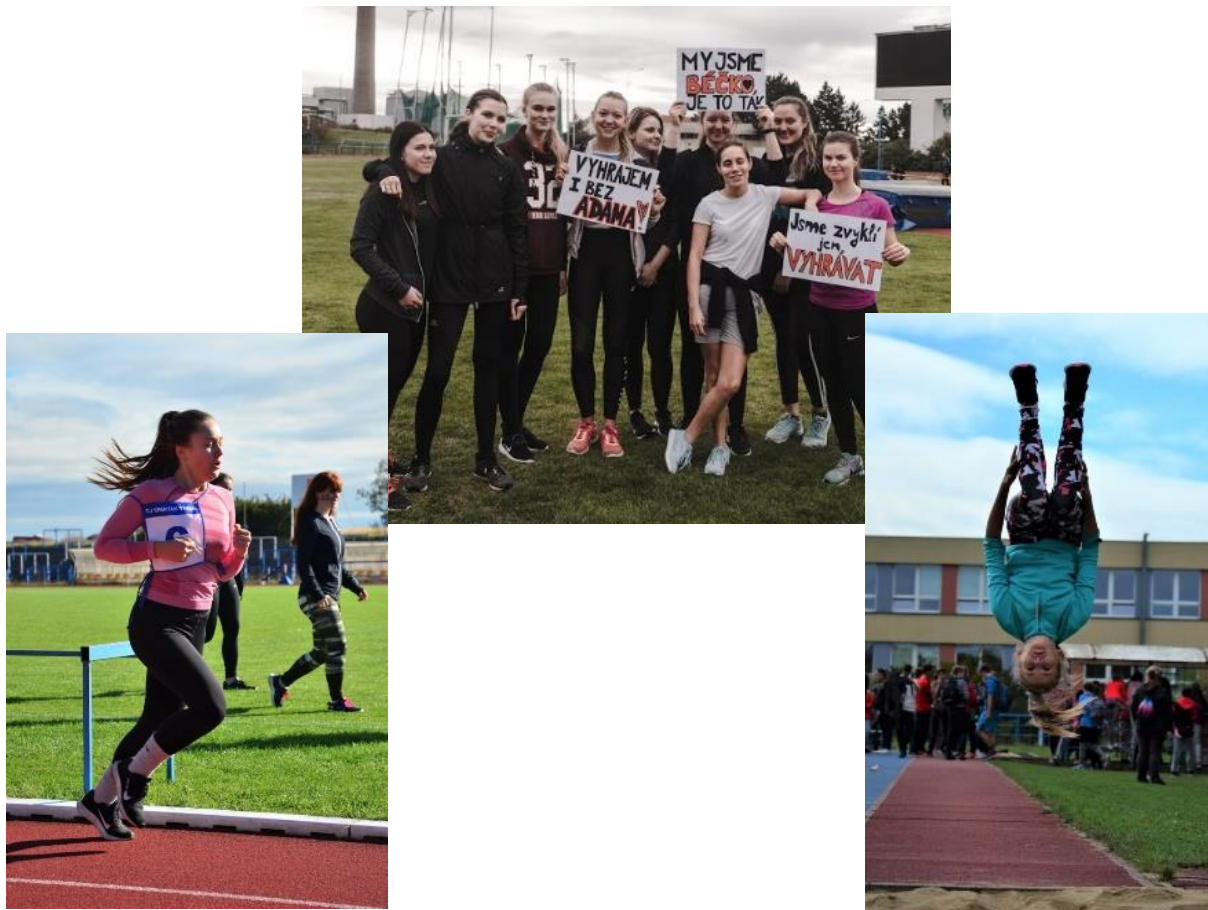
Hlavními a nejdůležitějšími aktéry jsou sportovci z nižšího gymnázia a 1. ročníku vyššího gymnázia, kteří podávají skvělé výkony, každý ve své disciplíně. Studenti, kteří zrovna nezavodí, fandí své třídě na tribunách, často mají připravené i transparenty.

Dodatek z deníku studenta 1. ročníku:

...tak to jsem nečekal, v rozběhu na stovku jsem byl druhý, bylo to teda natěsno. Čekám, jak dopadne druhý rozběh, super, jsme ve stovce druzí, holky běžely šedesátku a vyhrály!!! Jdu se vyklusat a obléknout, nesmím vytuhnout, čeká nás ještě štafeta a máme šanci!!! Taky půjdu zafandit. Už se rozběhly skoro všechny disciplíny – skok daleký, hod granátem, chystají se další rozběhy a za chvíli začíná výška, na tu se těším, prý jsou tam dobří skokani. Taky si musíme vyzkoušet štafetovou předávku, běžím jako třetí, nesmím to ostatním zkazit...

...a je to tu, poslední disciplína – štafeta, stojíme ve vymezeném území, já a tři další kluci z prváku. Zazněl startovní výstřel, jsem nervózní, srdce mi buší jako kdybych uběhl maraton..., musíme porazit béčko, protože pak vyhrájeme!!! Nesmím udělat chybu, rozběhnout se v pravý čas, ani brzo, ani pozdě, natáhnout ruku dozadu, chytit štafetový kolík a zabrat naplno... Musím dotáhnout náskok béčka, už vnímám jen svůj dech, předávám těsně první...

Stojíme ve dvojstupech, všech osm tříd a sledujeme vyhlášení nejlepších sportovců všech disciplín v jednotlivých kategoriích. A už je to tu – vyhlášení výsledků tříd – JSME P R V N Í!!!

Netradiční sportovní dny

Kamila Vlasáková

Dlouholetou tradicí Gymnázia Třebíč jsou netradiční sportovní dny organizované septimou (7. G). Na rozdíl od těch tradičních, kde je fyzická zdatnost hlavním měřítkem vítězství, jsou právě netradiční sportovní dny projevem fantazie studentů a ukázkou „soudržnosti třídního kolektivu“. Každý netradiční sportovní den má své téma, zaměření, organizující třída musí vymyslet harmonogram všech aktivit pro každou třídu, zajistit technické zázemí jednotlivých stanovišť, hudbu, moderování celého dne, počítání výsledků a další činnosti, které nejsou na první pohled vidět. Velkou devizou je občerstvení, kdy studentky napečou různé pochoutky, jako je pizza, buchty, muffiny, připraví párky v rohlíku, zabezpečí limonády, ovoce, nanuky apod. Výtěžek pak slouží k pokrytí nákladů organizující třídy. Vítězem se stává třída kreativní, všestranná, se smyslem pro humor a soutěživost. A co je důležité na této akci, že k vítězství může přispět i třídní učitel svými body.

Netradiční sportovní den nejen 2020

A jaká je moje zkušenost? Dlouhá léta pomáhám pořádajícím třídám s organizací tohoto dne (radami, zkušenostmi, zabezpečením pomůcek) a můžu říct, že je to krásné zakončení školního roku, protože tato akce se realizuje poslední dny v červnu před vysvědčením. Je to ukázka toho, že na naší škole se dává prostor studentům a oni jsou schopni nachystat pro celou školu „krásně prožitý den“.

Juniorský maraton na našem gymnáziu a naše „zápisy do historie“

Jiří Března

Juniorský maraton je největší běžeckou akcí pro střední školy v České republice. Zajímavým způsobem se do jeho historie zapsali i studenti naší školy. Desetičlenná družstva zdolávají v úsecích 10krát 4,2 km maratonskou trať (42,195 km). V družstvu musí běžet minimálně tři dívky. Soutěže se v každém ročníku od roku 2014 účastní kolem 300–400 družstev. Nejlepších třicet družstev z krajských kol postupuje do celostátního finále v Praze. To je součástí Pražského mezinárodního maratonu, který se koná počátkem května.

Naši běžci se účastní soutěže od počátku vzniku a od roku 2016 pravidelně postupujeme do celostátního finále. A čím jsme se zapsali do historie? Například tím, že v roce 2016 jsme postavili v krajském kole celkem tři štafety, z toho jedna byla celá dívčí – dokonce z jedné třídy. Dvanáct děvčat z tehdejší 3. B se několik měsíců připravovalo a běhalo podle tréninkového plánu svého třídního učitele. V krajském kole svádíme často těsný souboj se silným týmem sportovního gymnázia z Nového Města na Moravě, který jsme již dvakrát porazili. A v roce 2017 jsme obsadili v celostátním finále 11. místo. A naše štafeta zmátla tehdy i televizní komentátory, televizní obrázky letěly do celého běžeckého světa. A co šlo? Na naše družstvo při závodu studentských štafet nezbyla trička, takže každý běžel ve svém. A studentské štafety startují hned za elitní skupinou afrických závodníků, nejlepších maratonců světa. Michaelu Jakůbkovi se na prvních dvou kilometrech závodu podařilo dostat mezi nejlepší africké vytrvalce, a protože podle trička nebylo jasné, že jde o studentskou štafetu, tak si sportovní komentátoři několik minut marně lámali hlavu nad tím, co je to za blondatého běžce, který se odvážil nasadit tak ostré tempo mezi převážně keňskými běžci.

Michael Jakůbek, Pražský maraton 2017

Na závěr bych zmínil běžce, kteří se nejvíc zasloužili o úspěch našich juniorským „maratonců“ a dosáhli v krajském nebo celostátním finále jedny z nejlepších časů. Z chlapců to byli Marek Karas, Marek Kostka, Patrik Rybníček, Tadeáš Janík a Michael Jakůbek. Z děvčat Aneta Štorková, Renata Procházková, Radka Březnová a Nikola Procházková.

Účastníci štafety pražského maratonu

Pedagogové

Rozhovory s bývalými kolegyněmi a kolegy tělocvikáři

- Jaká je vaše aprobace? Ke kterým sportům máte nejbliž a proč?
- Kde jste studoval/a? Proč jste se stal/a právě učitelem/učitelkou TV?
- Jaká je délka vaší pedagogické praxe a na kterých školách jste působil/a?
- Které předměty jste reálně učil/a?
- Měl/a jste na škole, kromě běžných povinností učitele, speciální úkol?
- Vedl/a jste kroužky?
- Trénoval/a jste?
- Jaká jsou specifika profese učitele TV?
- Jakým způsobem jste učil, co se Vám osvědčilo?
- Co považujete za svůj pedagogický úspěch?
- Co byste chtěl vzkázat současným kolegům na gymnáziu?
- Liší se výuka TV v dobách na počátku vaší kariéry a dnes?
- Máte nějaké poselství pro mladou generaci?
- Jakákoli další myšlenka, kterou si přejete ještě sdělit:

Iva Filippiová

matematika – tělesná výchova

- *K volejbalu – vyrůstala jsem na volejbalovém hřišti u Steklého rybníka. Po vysoké škole jsem několik let hrála krajský přebor v Borovině, potom ještě asi dva roky v Náměšti n. Oslavou. Lyžování – v naší rodině se lyžovalo, na VŠ jsem se zdokonalila a pak jsem se několik let angažovala v nově založeném lyžařském oddíle v Třebíči. Trénovala jsem i malé děti a sama jsem asi dva roky závodila. Mojí silnou disciplínou byl obří slalom.*
- *Studovala jsem v Olomouci na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého.*
- *Sportovat mě bavilo a chtěla jsem proniknout do tajů dalších sportů, jako je házená, košíková, judo, gymnastika...*
- *Po ukončení VŠ se právě uvolnilo místo v Třebíči na gymnáziu a moji bývalí profesoři, pánové Komenda a Novák, mě přesvědčili, abych v Třebíči nastoupila, ač jsem již měla podepsanu smlouvu na gymnázium do Bystřice nad Pernštejnem. V roce 1973 bylo třebíčské gymnázium dvanáctitřídní školou a ve sboru byli muži ve velké většině. Po celou dobu 43 let jsem sdílela kabinet s tělocvikáři. Považovala jsem to za výhodu. Pořádání soutěží, kursů apod. vyžaduje těsnou spolupráci, dobrou organizaci a schopnost improvizace.*
- *Učila jsem pouze svoje předměty a zpočátku i brannou výchovu; tu s jistou nechutí – když se probírala politická tematika.*
- *Běžné činnosti, které během kariéry nikoho neminou – předsedat komisi TV nebo M, vést skupinu Červeného kříže apod. Největší zátěží byla sbírka TV. Kromě vybavení tělocvičny nářadím a náčiním bylo třeba se vlastními silami starat o velký sklad sjezdových lyží, později i běžeckých a příslušné obuvi. To vše se žákům půjčovalo. Po sezoně opravy, čištění, ošetřování skluznic, nákupy nových lyží atd. Čtyřikrát jsem byla okresní vedoucí spartakiádních skladeb dorostenek a vedoucí secvičných pro celostátní spartakiádu v Praze.*
- *Po celou dobu svého působení na škole jsem vedla kroužek volejbalu dívek. Do kroužku často chodilo i několik chlapců, kteří mi pomáhali s výcvikem a organizací turnajů.*

- *Učitel TV pozná žáky „z jiné strany“, je jim „blíží“, může usměrňovat jejich přirozenou touhu po aktivitě, má více prostoru pro jejich výchovu. Pokud vám žáci důvěřují, můžete většinu z nich naučit základním pohybovým dovednostem. Bavilo mě odkrývat příčiny negativního postoje některých žáků k TV a získávat šikovnější žáky ke spolupráci, aby se především ve hrách mohl každý žák se záplem zapojit do činnosti.*

Volejbalistky B družstva 1976/1977 a vítězky okresního přeboru 2003/2004

- *Ve školním roce 1984/1985 se podařilo dojednat s vedením gymnázia pořádání sportovních dnů školy. Bylo to ve spartakiádním roce, kdy byly k prosazování sportovních aktivit „hvězdy nakloněny“. Za zrodem myšlenky a koncepce soutěží stáli kolegové Petr Fiala a Iva Filippiová, na realizaci se podíleli všichni tělocvikáři, ale i kolegové netělocvikáři. Hlavní ideou těchto dnů bylo zapojit co největší počet žáků do mezitřídního zápolení a dále možnost rychlého vyhledávání atletických talentů, adeptů atletických soutěží.*
- *Dalším úspěchem bylo navázání spolupráce se „spřátelenými“ gymnázii v Moravských Budějovicích, Dačicích a Telči. Hlavní myšlenkou těchto turnajů bylo do volejbalového klání zapojit i děvčata, která nehrála volejbal závodně. Do Dačic i Telče jsem většinou jezdila se třemi družstvy. Spolupráce trvala 18 let. Tímto děkuji kolegu Petru Bendovi, který pro turnaje na naší škole navrhoval a tiskl diplomy, a také děkuji všem studentům, kteří mi pomáhali s organizací.*
- *Zážitků mnoho, které stručně popsat?*
 - *Volejbalové soustředění u Steklého rybníka, přibližně v roce 1976. Chata ZGK Borovina za symbolický poplatek; kamna, suchý záchod, voda z potoka, pitná voda z kilometr vzdálené studánky. Soutěž ve hře „jeden na jednoho“ vyhrála sportovní gymnastka z Okříšek.*
 - *Volejbalové soustředění Rouchovany; koupaliště, stany, vaření na ohni, hřiště zdarma zapůjčené Sokolem Rouchovany, voda na pokropení hřiště vlastními silami z potoka, v místním kině nový film Tři oříšky pro Popelku.*
 - *Volejbalové soustředění v Litohoři, navzdory zimnímu počasí; hraje se v pogumovaných pracovních rukavicích, naštěstí topení v chatkách výborné, přes polovinu nadšených účastníků jsou žáci a žákyně tercie.*

- *Spartakiáda Praha; velké zpoždění naší skupiny při přesunu na Strahov. Řidič tramvaje v polovině cesty ochotně otáčí ceduli, aby nápis „spartakiádní vůz“ dovolil zastavovat. Dobíháme na seřadiště právě včas, aby nás dav dorostenek pohltil před Bránou borců.*
- *Závěrečná jízda ze Strahova; jiný úžasný řidič mění trasu, zpomaluje na důležitých místech při průjezdu Malou Stranou a Starým Městem a jeho výklad je jako od zasvěceného průvodce Prahou.*
- *Jablonec n. Nisou, mistrovství republiky v atletice; fandit družstvu hochů přijel celý autobus v čele s panem ředitelem Ludvíkem Burianem, pro školní rozhlas natočen rozhovor s paní Danou Zátokovou. Rok poté se paní Dana ptala, kde je Třebíč, že v hale chybí atmosféra předešlého roku.*
- *Lyžařský kurs Sliezský dóm, Vysoké Tatry; rolba přijela jen jedna, odvezla lyže, batohy neseme na zádech, stále do kopce, po třech hodinách jsme v cíli, každý odhazuje tu zátěž. Pod jedním batohem něco tekutého, pivo ve skle náraz nevydrželo, hříšník lehce dopaden.*
- *Lyžařský kurs, Slovensko, chata Zverovka; chybí sníh, chodíme pěšky, asi 3 km do kopce do Tatliakovy doliny; tam také šlapeme a šlapeme, kde by se v těch končinách vzal vlek? Nohu si zlomí nejdrobnější studentík, takže ho na zádech v popruzích batohu veze dolů zdatný syn profesora Komendy. Kde by se v těch končinách vzalo telefonní spojení, aby se mohla přivolat rolba?*
- *Lyžařské kursy Luční bouda, Krkonoše; to by bylo příběhů na několik stran...*
- *Vzkazovat nic nemusím, všichni tělocvikáři, bývalí i současní se pravidelně vídáme.*
- *Dříve bylo více sportovní gymnastiky, dokonce se pořádaly školní, okresní a krajské závody. Tělocvična, ač malá, měla výborné gymnastické vybavení, bradla, kladina, žebříky... Skupiny, hlavně dívčí, byly velké, kolem třiceti, všechno muselo být v hodinách dobře zorganizováno. Současná doba se více zaměřuje na hry.*

Drahoslava Pušová

biologie – tělesná výchova

- *Nedělaly mi potíže žádné sporty. Nejvíc mě bavila atletika, míčové hry, plavání, lyžování, bruslení.*
- *Přírodovědeckou fakultu v Olomouci končila jsem v roce 1968.*
- *Sportovala jsem od mládí. Hrála jsem házenou, odbíjenou, lyžovala, plavala, chodila jsem na závody v atletice, chodila jsem také do rytmiky a baletu a do krasobruslařského kroužku. Na SVVŠ (dnes gymnázium) jsem za školu závodila v různých soutěžích, to mě asi přimělo jít studovat TV a pak ji také učit.*
- *Od září roku 1968 jsem začala učit na OU v Třebíči – Borovině, kde jsem učila TV, BV a dokonce matematiku, protože se tam biologie neučila. V roce 1971 jsem se stala členkou profesorského sboru na gymnáziu v Třebíči, kde jsem učila mnoho let až do důchodu biologii a TV, zpočátku několik let i brannou výchovu, než byla zrušena. Učila jsem do roku 2006.*
- *Byla jsem třídní. Úsměvný speciální úkol jsem dostala od jednoho nejmenovaného pana ředitele, když jsem si dovolila na nějaké schůzi vznést požadavek, aby se na záchody dával toaletní papír. Po dlouhé debatě jsem dostala za úkol „nosit ho tam“! Tak jsem fušovala do řemesla i uklízečkám (bylo to za „totáče“). Po delším čase, na přímluvu předsedy ROH, jsem tohoto úkolu byla zbavena.*

- *V prvních letech jsem vedla taneční kroužek. S děvčaty jsme nacvičovaly předtančení na plesy gymnázia, vystupovaly na akademiích apod. Pak v Třebíči začal působit Motus a ten to obstaral za nás.*
- *Připravovala jsem studentky na školní závody a atletice, odbíjené apod. Byla jsem jediná tělocvikářka mezi tělocvikáři. Později nastoupila kolegyně Filippiová a mnohé převzala. Postupem času nastoupily další tělocvikářky.*
- *Mimo školu v rámci podniku BOPA jsme s kamarádkou založily oddíl „cvičení dětí s rodiči“. Cvičili jsme i na spartakiádách.*
- *Neustálé převlékání: střídala jsem TV a biologii. Přebíhání mezi stadionem a školou, mezi sportovní halou a školou – museli jsme studentky vodit, aby se jim nic nestalo. Přimo u školy nebyla tělocvična, to až později. Sportovní kurzy vyžadovaly fyzickou, ve starším věku to pro mě bylo dost náročné. Měla jsem ale bezvadné kolegy, tak se vše dalo zvládnout.*
- *Snažila jsem se nic zbytečně nehrotit. Ke studentům jsem se chovala slušně, myslím, že jsem s nimi vycházela celkem dobře. Snažila jsem se být spravedlivá (což si studenti patrně cení nejvíc).*
- *Nacvičovali jsme na spartakiády, někdy se skladby pro děvčata vyvedly docela dobře. Příjemný zážitek pro mě byl, když si děvčata chtěla skladbu zacvičit i po spartakiádě v hodině TV. Tedy i na spartakiádách bylo něco pozitivního. Úsměvný zážitek jsem měla s jednou třídou v biologii. Měla jsem tam až 7. vyučovací hodinu a oni měli sedm hodin za sebou bez pauzy na oběd, často jsem si povzdechla, jaký mám už hlad (oni taky). A v jedné hodině přišla do posluchárny na hodinu a tam na katedře se na mě smála krásně upečená bábovka. Tak jsem ji rozkrájela a společně jsme si dali předkrm. Vážnějších i úsměvných zážitků byla spousta. Ráda vzpomínám.*
- *Mládí moc nemá rádo poslouchat rady starších. Přeji jim pevné nervy a ať jim co nejdéle vydrží pedagogický optimismus.*
- *Liší. Dřív byly děti daleko pohybově nadanější než později. Cvičila jsem s nimi těžší věci než později.*
- *Mládí nedá moc na rady. Musí si vše vyzkoušet samo.*
- *Jsem ráda, že se učitelům konečně dostává víc peněz. Moc si to zaslouží. Povolání to není jednoduché a myslím, že se o tom v této nelehké době mnozí přesvědčili.*

Petr Fiala, Milan Šlosr, Jitka Svobodová, Drahoslava Pušová, Zdeněk Raus, Iva Filippiová, 1996

Petr Fiala

učitelství pro 1. stupeň ZŠ – tělesná výchova, tělesná výchova – zeměpis pro 5.–12. ročník

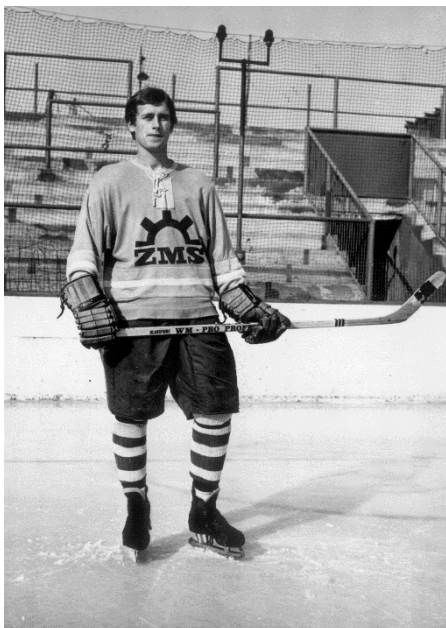
- *V rámci studia jsme museli absolvovat všechny sporty, na prvním místě je u mě volejbal, na druhém lyžování, dále stolní tenis, fotbal, basketbal, plavání, cyklistika.*
- *Studium na Pedagogické fakultě UJEP a zeměpis na Přírodovědecké fakultě UJEP (dnes brněnská Masarykova univerzita).*
- *Protože jsem odmala sportoval, byli jsme stále venku a sport mě bavil. Od dětství jsem hrál volejbal a chtěl jsem to i studovat. Aktivně jsem hrál v mnoha družstvech, kde jsem právě působil. Zpočátku v Mikulovicích, Kojeticích, na SVVŠ jsem měl tu čest být členem prvního družstva dorostenců TJ Spartak Třebíč pod vedením Bohumila Pejzla. V průběhu studia za Univerzitu Brno B, kde nás trénoval bývalý reprezentační nahrávač ČSR Bořivoj Turek, na vojně za Duklu Litoměřice, v Rouchovanech, kde jsem oddíl založil, a na závěr za RH Třebíč.*
- *Volejbal jako úžasný kolektivní sport mi dal mnoho kamarádů a přátelství na celý život. Kruh se uzavírá, v současné době hraji aktivně OP třetí a čtvrté třídy v mém druhém nejoblíbenějším sportu – stolním tenisu za rodnou obec Mikulovice.*
- *Učil jsem od roku 1974, nejprve dva roky v Želetavě a čtyři roky v Rouchovanech na ZŠ a poté na gymnáziu od roku 1980. Rád na ta období vzpomínám. Tehdy byly oblíbené dálkové pochody. V Želetavě jsem založil Želetavskou 30, v Rouchovanech Rouchovanskou 25 s podtitulkem pochod krajem Vítězslava Nezvala. Jsem rád, že v Rouchovanech tato akce stále probíhá a že se našli pokračovatelé organizátoři.*
- *Na základní škole jsem učil všechny předměty, původně jsem vystudoval národní školu, takže český jazyk, matematiku, výchovy, na gymnáziu pak tělesnou výchovu, zeměpis a brannou výchovu.*
- *Byl jsem předseda předmětové komise tělesné výchovy a rok jsem také působil jako zástupce ředitele. V době, kdy jsem nastoupil na gymnázium, byl na škole posledním vyučujícím TV, který mě učil jako studenta SVVŠ, pan profesor Svatopluk Novák. Kolegyně Drahoslava Pušová, Iva Filippiová a kolega Zdeněk Raus už byli takřka vrstevníci. Příchodem vyučujících Jitky Svobodové a Milana Šlosra se na dlouhá léta vytvořila poměrně generačně sourodá skupina vyučujících TV. Počátkem 80. let s námi působili také Oldřich Matoušek, Miroslava Chromá, Leoš Krčma, Alena Klímová, neaprobovaně Pavel Svoboda.*
- *Nebyl to speciální úkol, ale vytvořili jsme snad nové tradice vzájemných utkání v kopané a odbíjené – vyučující versus výběr studentů především na sportovních kurzech, ale i v průběhu školního roku. Utkání provázela výborná atmosféra, tradicí se stalo, že téměř vždy vyhrávala družstva vyučujících a studenti se divili, že ovládáme tyto sporty i aktivně. Zvláště po letech, kdy naše generace přece jenom věkově stárla. Přišli ale noví kolegové a tradice vítězných zápasů pokračovala. Nutno dodat, že kolektiv tělocvikářů občas doplňovali kolegové jiných oborů, například třídní, kteří se zúčastňovali sportovních kurzů.*
- *Ano, volejbal a stolní tenis.*
- *Ano. Po nástupu na gymnázium v roce 1980 jsem hned převzal trénování dorostenců Spartaku Třebíč po panu Cahovi. Později jsem trénoval žákyně ZŠ TGM, kadetky a juniorky TJ OA Třebíč. S kadetkami a juniorkami jsem osm let střídavě hrál první ligu (spolu s M. Hlávkou a Z. Kolbertem), dvakrát jsme vyhráli moravskou skupinu a hráli baráž o extraligu.*

- *Specifikum tělesné výchovy je především v tom, že žáky musíš pro tento předmět tzv. „získat“. Je celospolečensky důležité u mladých vybudovat zdravé návyky, pěstovat zdravý životní styl a vést je ke sportu. Z hlediska právních předpisů je u učitelů TV velká zodpovědnost, jak se lidově říká: „Tělocvikář je jednou nohou v kriminále.“ Existují osnovy, co se musí se žáky udělat, a z toho plynou jistá rizika. Na druhé straně je tam velká odezva, když člověk žáky něco naučí. Když jsme objevili nějaký talent, tak jsme ho poslali do specializovaných oddílů, podchytili jsme takto řadu budoucích atletů nebo volejbalistů. Někdo už přišel jako „objevený talent“, ale u mnohých jsme jim otevřeli cestu. Ještě když se vrátím k trénování: člověk se jako trenér o mládež postará ve smyslu trávení volného času, sportovci díky tomu nebrali drogy, „nevypíjeli“, měli svůj režim, něco se naučili a dnes k tomu už vedou své děti a předávají to další generaci.*
- *Co se týká tělesné výchovy, tak tam byly takové fáze: jako mladý kantor byl člověk asi náročnější a přísnější. Kládl jsem důraz na mezipředmětové vztahy, snažil jsem se věci propojovat, byla to samozřejmost, používal jsem diagramy, obrázky na chodbách, třeba na hod oštěpem nebo skok daleký, dělal jsem s nimi základy biomechaniky, aby věděli proč a jakým způsobem provádět správně veškerá cvičení. Za zeměpis jsem nebyl zastáncem přehnaných počítačových experimentů, ale žáci si samozřejmě vypracovávali prezentace na dataprojektorech. V současné době je používání informačních technologií jistě více opodstatněné. V seminářích jsem se snažil vést studenty k větší odbornosti, čerpal jsem z odborných časopisů, ukazovat jim věci z odborné geografie, jsem už léta členem Geografické společnosti.*
- *Velká řada zážitků byla z hor, z lyžařských výcvikových kurzů. Například jsme chodili pěšky z Pece pod Sněžkou na ubytování na Luční boudu. Kolikrát jsme docházeli úplně promrzlí, nejmenovaným studentkám a studentům jsem dával své rukavice nebo oblečení, podpíral jsem je a došli jsme ve stavu, že nás skoro nepoznali. Taky byly kurzy, kdy bylo nádherné počasí, hory sněhu, studenti si to užívali. Pro mě taková satisfakce, dobrých patnáct let zpátky, stávalo se, že studentky třeba neměly chuť vyrazit na běžky, já jsem s nimi promluvil, přesvědčil jsem je a ony pak byly rády, že do toho šly. Říkaly: „Pane učiteli, my jsem tak rády, že jsme na těch běžkách byly.“ Nejprve brblaly a pak to ocenily.*
- *Velice silný zážitek byl, když mi v září 2015 přinesli studenti M. Švéda a J. Benda volejbalový pohár, který získali spolu s M. Bustou a K. Jurovou za druhé místo v turnaji, se slovy: „To je Váš pohár, protože jste nás to naučil.“ Ačkoli jsem se na tom sám nepodílel, tak jsem měl tu čest a potěšení být vedoucím studentského kolektivu, který vyhrál soutěž „Oranžová učebna“, doprovázel jsem je na brněnské veletrhy, kde měl svůj stánek Kraj Vysočina a chlápci tam třikrát během dne prezentovali své vítězství ve zmíněné soutěži. Byl to úžasný zážitek, byly tam stánky z celé republiky a naši hoši tam vůbec nezapadli, měli spoustu diváků.*
- *Potěší mě, když například Jaroslav Burian rád vzpomíná na hodiny zeměpisných seminářů. Vystudoval odborný zeměpis – GIS a působí na katedře geografie UP v Olomouci. Problematiku GIS jezdil po několik let přednášet do našich zeměpisných seminářů. Všestranný student – sportovec, hudebník, zapálený pro svůj obor.*
- *S družstvem chlapců ve stolním tenisu jsme byli na mistrovství republiky páti. Chlápci sami hráli na úrovni krajských soutěží, ale bylo třeba je dát trochu dohromady, věnovat se jim ze začátku, dát tomu formu.*
- *Pevné nervy, doba je taková, jaká je, vůbec vám nezávidím nynější distanční výuku. Hodně pedagogických úspěchů. Stále zdraví, pohodu a optimismus!*

- *My jsme na gymnáziu obecně drželi trend, že se nám žáci skoro neomlouvali, 98 % studentů jezdilo na lyžařské a sportovní kurzy, což nebylo zvykem na ostatních středních školách. Oceňovali jsme snahu, výkon byl skoro až na druhém místě, důležitý byl přístup – to se cenilo. Já si vůbec nemůžu stěžovat, protože na gymnáziu studenti většinou pochopili, že sportování a cvičení je výborná kompenzace při náročném studiu. Až posledních 5–6 let, než jsem skončil, se také dělaly dodatečné zkoušky z TV, což si dotyčný způsobil spíše svým přístupem k tělesné výchově než nesplněnými fyzickými aktivitami. Později bylo dobré, v 80. letech to tak nebylo, že žáci chodili do různých kroužků a v tělocviku se z toho dalo těžit, už něco uměli, stačilo to jen trochu usměrnit a byla z toho oboustranně prospěšná spolupráce.*
- *Doba je tak složitá, budou to mít v mnohém složitější než my. Na druhé straně jim ale věřím. Mladí by si měli někde nastudovat, co to je zdravý selský rozum, aby nežili mnohdy příliš virtuálně. Měli by se vrátit s pokorou k přírodě. Budou těmi, kteří společnost jednou povedou. Uvažovat, přemýšlet. Internet je dobrý sluha, ale může být zlý pán. Jak zpívá Marta Kubišová „Právo se snad vrátí“, tak bych jim vzkázal „Zdravý rozum se snad vrátí“. Věřím, že budou nositeli zdravého rozumu.*
- *Na závěr bych chtěl říct, že mi bylo ctí působit na třebíčském gymnáziu.*

Zdeněk Raus

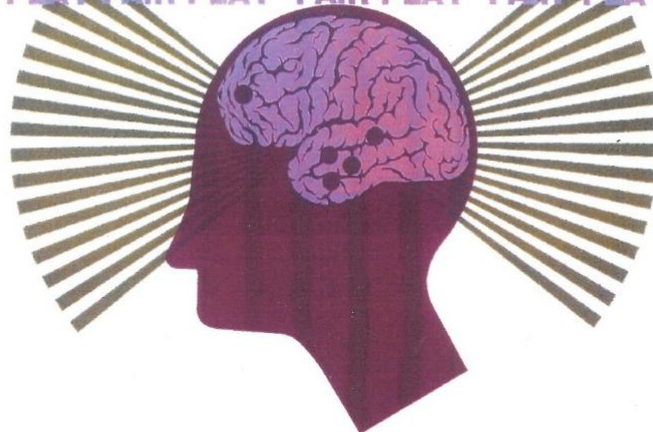
tělesná výchova – zeměpis

- *Moje oblíbené sporty – v mládí atletika, lední hokej, fotbal, nyní tenis, lyžování, kolo, kolečkové brusle.*
- *Studium FTVŠ Bratislava, FF MU Brno (výchovné poradenství).*
- *Od dětství jsem aktivně sportoval, částečně mě inspiroval můj třídní na gymnáziu Jiří Komenda, během studií na VŠ jsem hrál 1. hokejovou ligu za Slovan Bratislava a pokračoval jsem v Třebíči.*
- *Začal jsem učit v roce 1976 na základní škole, pokračoval jsem dva roky na strojní průmyslové škole a od roku 1980 jsem učil na gymnáziu.*

- Vyučoval jsem tělocvik, zeměpis a brannou výchovu, od roku 1984 jsem vykonával funkci výchovného poradce, zároveň jsem byl správcem zeměpisné sbírky.
- Vedl jsem kroužek sálové kopané, po otevření nové tělocvičny jsem založil tradici mezitřídních turnajů, které vrcholily zápasem vítěze turnaje s mužstvem pedagogů.
- Po skončení aktivní hráčské kariéry jsem trénoval lední hokej v Třebíči (jsem v síni slávy trebičského hokeje), později fotbal v Třebíči, Okříškách, Jaroměřicích, Koutech, Budišově.
- Samotný název „tělesná výchova“ je specifický a vyžaduje dobrou fyzickou kondici.
- Snažil jsem se o liberální přístup ke studentům, věnovali jsme se takovým pohybovým aktivitám, které je bavily, i když to někdy nebylo úplně v souladu s osnovami.
- Za pedagogický úspěch považuji to, že často potkám bývalého studenta, který mě pozdraví, osloví, rád mě informuje o svém uplatnění a kladně hodnotí dobu prožitou u nás na gymnáziu.
- Nikdy jsem neměl rád hromadná vystoupení na spartakiádách a od roku 1970 se mi dařilo se jim vyhýbat, teprve v roce 1989 jsem tomu neunikl a v září jsem začal nacvičovat skladbu pro dorostence, přišel ale listopad a nácvik byl zrušen.
- Stávajícím kolegům bych vzkázal, aby si vážili práce na gymnáziu, protože pracují s velmi talentovanými studenty a za kolegy mají vzdělané a slušné lidi.
- Výuka tělocviku byla po celou dobu velmi podobná, po roce 1989 došlo k preferenci individuálních sportů a více populárními se staly novější sporty, např. florbal, kolečkové brusle, ringo a další, mezníkem v kvalitě výuky byla výstavba nové tělocvičny se zázeminám v roce 1996.

FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR
PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY
FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR
PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY FAIR PLAY

FAIR PLAY
FAIR PLAY
FAIR PLAY

Mgr. Zdeňku Rausovi

za záchranu života

Praha 2017

ŠKOLNÍ CENA FAIR PLAY

- *Mladé generaci bych vzkázal, aby využívala moderní technologie, ale nezapomněla přitom na to, že je součástí přírody a lidské společnosti.*
- *Nedílnou součástí tělesné výchovy byly a jsou různé sportovní kurzy, na kterých jsme občas řešili problémy s alkoholem, kouřením a vztahy mezi chlapci a děvčaty, ovšem s nástupem mobilních telefonů a různých aplikací tyto problémy takřka vymizely, což jsme kvitovali s povděkem.*
- *Rád vzpomínám na první léta působení na třebíčském gymnáziu, byli jsme v té době jeden z nejmladších učitelských sborů v kraji a vytvořili jsme si velmi přátelské vztahy, které jsme rozvíjeli i mimo školu a které vydržely až do současnosti.*

Milan Šlosr

tělesná výchova – branná výchova – dějepis

- *Nejbližší vztah mám především k míčovým kolektivním sportům – kopaná, košíková, volejbal. Dále mám blízký vztah k atletice a lednímu hokeji.*
- *Studoval jsem na MU v Brně PF obor TV – BV a FF obor historie.*
- *Nejbližší vztah mám především k míčovým kolektivním sportům – kopaná, košíková, volejbal. Dále mám blízký vztah k atletice a lednímu hokeji. Vždy jsem měl rád pohyb, soutěživost a kolektivní spolupráci. Postupně jsem začal závodně hrát volejbal a kopanou. V období studia na střední škole jsem se stal členem TJ Znojmo, kde jsem závodil v atletice ve 2. lize v disciplínách sprint, skok vysoký a hod oštěpem. Pro velký zájem o sport jsem si v období základní vojenské služby podal přihlášku na VŠ do Brna. Byl jsem přijat ke studiu na PF obor TV – BV. Později jsem vystudoval obor historie na FF MU v Brně.*
- *Délka mojí pedagogické praxe byla 36 let. Postupně jsem učil na ZŠ Bartuškova v Borovině, na VŠ v Brně VAAZ (nynější Univerzita obrany) na Katedře tělesné výchovy a sportu a na třebíčském gymnáziu. Učil jsem předměty tělesná výchova, branná výchova, občanská nauka a dějepis.*

- *Kromě běžných povinností učitele jsem byl předsedou komise TV, měl jsem na starosti sbírku TV. Dále jsem byl zakládajícím členem Gymnaziální matice a jejím dlouholetým pokladníkem. Byl jsem členem výboru, který se podílel na přípravách a průběhu oslav ke 125. výročí založení gymnázia. Byl jsem garantem krajských kol SOČ.*
- *Na gymnáziu jsem vedl od roku 1986 střelecký kroužek a připravoval jsem reprezentanty školy pro Závod branné zdatnosti. Po vybudování nové tělocvičny v roce 1996 jsem vedl kroužky v kopané, košíkové a florbalu. Také jsem připravoval studenty gymnázia ke studiu na VŠ se zaměřením na sport.*
- *Specifika profese učitele TV jsou velice rozsáhlá. Učitel TV musí ovládat pravidla jednotlivých sportovních disciplín a technik, vedoucích ke správnému a bezpečnému provedení pohybových či herních činností studentů. Musí být velice dobrý psycholog. Vede studenty k dodržování pravidel osobní hygieny, bezpečnosti, kolektivní spolupráci, sebeovládání a vzájemné úctě.*
- *Pokud jde o mou výuku TV, vždy jsem se snažil studenty vést k všeobecným pohybovým dovednostem. Ty jsou pozdějším pevným základem orientace na různé sportovní disciplíny. Volil jsem rovný a kamarádský přístup ke studentům a tím jsem je získával k aktivnímu přístupu ve výuce TV.*
- *Za prvořadý úspěch považuji, že se během mé pedagogické praxe nikdo vážně nezranil. Myslím si, že u převážné většiny mých studentů se mi podařilo vypěstovat kladný vztah ke sportu. Dokladem toho bylo neustálé zlepšování sportovních výkonů v rámci možností každého studenta.*
- *Za výrazný zážitek považuji vítězství našeho atletického družstva v zemském finále ve Frýdku Místku a postup do celostátního kola v roce 1993. To se uskutečnilo v Jablonci nad Nisou a naši hoši nezklamali, skončili na 4. místě (Vomela J., Březina S., Hort P., Michálek M., Štěpnička O., Urbánek M., Jelínek P., Kratochvíl J., Dobrovolný K. a další).*
- *Na počátku mého působení, jako učitele TV, byla fyzická kondice nastupujících studentů na daleko vyšší úrovni než v pozdějším období.*
- *Na závěr bych chtěl popřát všem kolegům, studentům dřívějším i současným hodně zdraví a hlavně pevné nervy v současné covidové době.*

Milan Šlosr, Jiří Března

Současní pedagogové

Jiří Března

Ke sportu jsem se dostal asi kvůli vysvědčení. Rodiče nikdy nesportovali. Máma mě asi čtyřicet let od sportu odrazovala s tím, že se zapotím a nachladnu a potom, že mě bude všechno bolet, tak jako ji. Na konci první třídy jsem měl skoro jako všechny děti na vysvědčení samé jedničky a co je dnes skoro nepředstavitelné – dvojku z tělocviku... Dvojku z tělocviku kvůli tomu, že jsem po tyči nevyšplhal až nahoru. Tak jsem na sobě začal pracovat. Asi od třetí třídy jsem chtěl porazit spolužáka Brázdu, sportovní talent naší třídy.

A teď již vážně. Od 6. třídy až po maturitu jsem trénoval atletiku (hlavně desetiboj, skok do dálky, hod diskem a oštěpem). Ještě jako starší žák jsem hodil při tréninku 1 kg diskem 51 metrů – to byl asi můj nejlepší atletický výkon. Tehdy se trénovalo na dnešním sokolském stadionu. Startoval jsem za třebičské družstvo mužů. Jednou jsem soupeřil i s Janem Železným, který je asi o tři měsíce mladší (a tehdy byl o 20 metrů lepší). Vedle atletiky jsem v zimě běhal na lyžích a asi dva roky jsem se věnoval i orientačnímu běhu, kde jsem získal titul okresního přeborníka. Na vysoké škole mě zaujal začínající nový sport triatlon. Většinou se závodí od těch kratších tratí, já začal rovnou tou nejdelší – tratí Ironmana. To je 3,8 km plavání, 180 km cyklistiky a maraton, tedy 42,2 km běhu. Celkem jsem ho zvládl třikrát, nejlépe v čase 11 hodin a 50 minut. Jednou jsem startoval i na MS v kvadriatlonu, kde ještě navíc jedete na kajaku.

Později jsem se stal trenérem triatlonu, tomu se věnuji již skoro 25 let. Řada svěřenců se od té doby stala mistry České republiky a startovali na evropských pohárech, ME nebo dokonce MS. Z absolventů třebičského gymnázia to byli Martin Doležal, Lucie Vaverová, Marika Zahradníčková, Vítězslav Kučera a Klára Březnová. Působím v Třebíči jako hlavní trenér sportovního centra mládeže triatlonu. V posledním období jsem předsedou sportovní komise města. Protože se přes léto věnuji svěřencům, sport je v tomto období spíš koníčkem – hlavně cykloturistika, vodáctví, chození po horách. Svoje závodní aktivity jsem přesunul do zimního období. Již od mládí mě fascinuje běh na lyžích svojí komplexností a pohybem na zdravém vzduchu v zasněžené krajině. Občas startuji na nějakém lyžařském maratónu, nejvíc (asi dvacetkrát) na Jizerské padesátce. A když k běžkám přidáte běh a jízdu na kole, dostanete zimní triatlon. V tom jsme vybojovali s dcerou Klárou a kolegou Petrem Mejzlíkem dvakrát titul mistrů ČR v kategorii družstev. Snažím se to nadšení z přírody a z hor přenést i na studenty – založil jsem na gymnáziu tradici běžkařských zájezdů – to jsme možná jediná škola bez sportovního zaměření v republice, která něco takového má...

Takže tolik asi k mému pobláznění sportem... Nejlépe je začít odmala... Já začal již v první třídě dvojku z tělocviku.

Karel Janík

Vážně sportovat jsem mohl až od 8. třídy, protože jsem byl velmi nemocné dítě. Na základce byl život nejlepší. Přišel jsem po škole domů, aktovka letěla do kouta a hurá ven. Hráli jsme kuličky, na schovávanou. Mezi domy se vybuďovalo hřiště, na němž se pořád něco dělo. V létě baňdák (hokej s tenisákem), čtverce (hra s kopačkem), fotbal, tenis (ten ale výjimečně, protože nás byla velká skupina). V zimě se hrál hokej, koulovaná nebo sněhové bitvy. Hřiště se stříkalo a umožňovalo to bruslení. Pukem to sice bolelo, ale nikdo si nestěžoval.

Začal jsem jezdit na kole, dokonce mě pozvali do cyklistického oddílu v BOPO Třebíč. Kolo bylo pro mne hlavní dopravní prostředek. Vlastně jsem ale začal už v 7. třídě sjezdovým lyžováním. To se stalo pouze zálibou poté, co jsem zlomil lyže sobě i mojí mámě. Později mě spolužáci pozvali na tréninky košíkové a ta se mi nakonec stala osudovým sportem. Basket se mi líbil, hlavně pro jeho všestrannost. Bavilo mě sprintování, skákání, uplatnění síly, přesnost, disciplína, spolupráce, jemnost pohybu a to vše ve vytrvalosti. Trénink byl pro mě posvátný. Když byl tvrdý, to bylo nejlepší. Jako žák i dorostenec jsem patřil do základní pětky nebo jako první či druhý střídající. Náš vyrovnaný tým se proboujel do dorostenecké ligy, kterou jsme hráli dvě sezony. V té době se hrálo o víkendech ob týden. Basket je paradoxně zimním sportem. Zimy tehdy byly sněhově a teplotně příznivé, a tak jsem pod vedením táty trénoval běh na lyžích a objížděli jsme běžkařské závody v okolí. Na nich jsme se vzájemně podporovali a byli i úspěšní. V roce 1980 jsem se stal v běhu na lyžích přeborníkem okresu Třebíč.

Basketu jsem věnoval stále více času. Od 18 let jsem se navíc stal asistentem trenéra žákovského družstva. V herním růstu mě zabránila závažná operace a musel jsem přibrzdit. Sport byl ovšem tím, co mi dalo další motivaci. Po dvou letech jsem byl zpátky. S třebíčským týmem mužů jsem byl od roku 1989 účastníkem ligy. Nejdříve národní, poté druhé a 10 let třetí. Vedle hráčské kariéry byla mou zábavou i trenérská. Po vystudování jsem převzal na 4 roky družstvo žákyň, po nich jsem se věnoval jen mužské části. Nejdříve žáci, poté dorostenci a dále hrající trenér „B“ mužů. Několik let jsem působil i jako trenér týmu „A“ mužů.

Již na gymnáziu jsem získal vztah k atletice a volejbalu. Běhání, skákání a házení mě vždycky bavilo. Lepších výsledků jsem dosahoval na krátkých tratích, ale ani dlouhým jsem se nevyhýbal. Např. „hec“ se spoluhráči způsobil účast na běhu Třebíč – Jalovec nebo novoroční běh na Klučov. V atletice jsem se postupně dostal na osobáky 100 m za 11,7 s, 640 cm do dálky, 189 cm do výšky, 320 cm o tyči, 12,5 metrů v kouli a 51,52 m v hodu oštěpem. Jsem hrdý na to, že jsem dokončil klasický deseti boj s hodnotou 4213. V 90. letech jsem byl i součástí týmu třebíčských atletů.

Volejbal pro mne znamenal příhodný doplněk. Velmi mě baví setkání pod vysokou sítí a kolem veselí lidí. S naší volejbalovou skupinou se setkáváme asi 33 let a ještě nedávno jsem ji podpořil i účastí na turnajích. Jak jsem již na začátku zmínil, lyže mě provází od mládí. A to jak ve sjezdové, tak i běžkařské podobě. Později jsem se stal učitelem lyžování a zavedl na našem gymnáziu lyžařské zájezdy na Hochkar. Loni to byl, myslím, 22. zájezd. Tady jsem jel také nejrychleji na lyžích 94 km/h. Jinak jsem brázdil svahy všech českých hor a ani na slovenských, rakouských, polských a italských svazích to není špatné. Pro školní potřeby se stal snowboard součástí mé výbavy. Moc mě baví lezení po skalách, v jeskyních, naučil jsem se windsurfing, roluji in-liny, skočil jsem z letadla na padáku.

Se známými i s rodinou jezdím na české, moravské a slovenské řeky od roku 1991. Rád střílím. Když byli synové malí, hodně je brala vzduchovka a airsoft, dnes spíš pistole, skeet nebo trap. Na chatě měli rodiče vždy pingpongový stůl. Hrál se často, chodil jsem i do oddílu. Mým největším stolně tenisovým zážitkem bylo utkání s Milanem Orlovským.

V posledním období se raději toulám po krajině, a to buď pěšky, nebo na kole. Poznávám okolí Třebíče, celou Českou republiku a také i zahraničí. S manželkou máme projetou Francii, pobaltské republiky, Bulharsko, Rakousko, Itálii. Ročně to bývá kolem 2000 km. Na kole mi udělal radost můj výkon ve Francii, když mnou byla pokořena hora posvátná hora cyklistů Mont Ventoux. Sport mě provázel, provází a pevně věřím, že bude provázet a naplňovat ještě dlouhou dobu.

Organizátoři – pedagogové, STK Itálie 2019

Lucie Machová

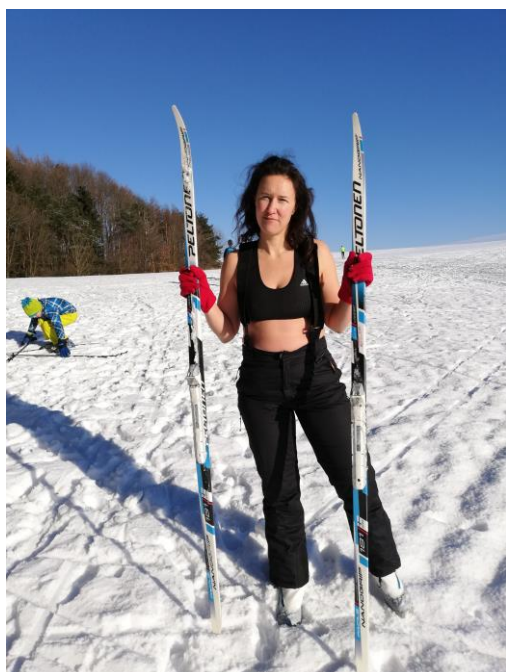
Od dětství jsem se s rodinou věnovala různým sportovním aktivitám: v létě jsme jezdili na kole a na vodu, hrávali jsme tenis, soft tenis, ping pong, vybíjenou (s naší pouliční partou) a „bandák“ (s partou mého bratra). V zimě jsme bruslili na Kuchyňce, lyžovali a vyráželi na běžky nejen na hory, ale i za město takřka přímo z domu: do okolí Záměše, směrem na Budíkovice, Okřešice. Tehdejší klimatické podmínky to umožňovaly. S kamarádkami jsem léta chodila cvičit do Sokola. Na gymnáziu jsem si zamilovala volejbal a taiči pod vedením učitelky Ivy Filippiové. V 90. letech jsem cvičila tehdy populární aerobic, pár měsíců jsem také tančila v Motusu Třebíč. Rekreační sport byl vždy součástí mého života. Domnívám se, že jsem měla jisté sportovní předpoklady, které se mi však dlouho nedařilo realizovat v žádném sportovním oddíle: do tenisu mě rodiče přivedli příliš pozdě a jen matně si vzpomínám, že jsem jednou byla na atletickém tréninku na ZŠ Benešova, ale dnes už nevím, na čem to tehdy ztroskotalo...

V roce 2001 byl založen ženský fotbalový tým pod hlavičkou HFK Třebíč, což mě zaujalo a posléze i hodně bavilo, navzdory tomu, že mi fotbal nikterak dobře nešel. Můj fotbalově mnohem zkušenější bratr nad námi děvčaty vždy trochu kroutil hlavou... HFK Třebíč z projektu ženského družstva velmi brzy ustoupil, a jelikož několik kmenových hráček pocházelo ze Studence, celý tým se brzy stěhoval pod křídla Sokolu Studenec. V roce 2003/2004 jsem hostovala v pařížském týmu Stade Olympique de Paris, což byla báječná mezinárodní zkušenost. Ve Studenci jsem aktivně hrála do roku 2006. Svoji poslední sezónu ve „fotbalové kariéře“ v roce 2006/2007 jsem pak odehrála za tým Nicolaïte v 16. pařížském obvodu.

Během studií na VŠ jsem také krátce působila v ženském hokejovém týmu HLC Bulldogs Brno.

V roce 2016 jsem vybojovala první místo v triatlonu Induowoman. V roce 2019 jsem obsadila 9. místo v kategorii žen závodu Běh noční Třebíčí.

V současnosti se opět věnuji zejména sportování s rodinou: cyklistika, turistika, plavání, tenis, bruslení, běžkové a sjezdové lyžování, lukostřelba. S kamarádkami milujeme nordic walking, občas bychom to mohly nazvat i nordic talking, obvykle ujdeme 12–15 km za zhruba dvě hodiny a probereme u toho kde co.

Jitka Svobodová

Ke sportu jsem měla kladný vztah od dětství. Míč, švihadlo, kolo, badminton, brusle, sáně, lyže – vše mě bavilo. V devíti letech jsem začala závodně lyžovat za TJTL Třebíč (Tělovýchovná jednota turistů a lyžařů Třebíč). Zúčastnila jsem se několika „suchých“ slalomů (běh mezi branami), orientačních běhů a závodů na lyžích. Lyžařské podmínky na Třebíčsku nebyly ideální, závody probíhaly na Jalovci u Číchova a na sjezdovce u Dědkova. Jedna ze soutěží, která probíhala mezi sjezdovými lyžaři, byla Okresní liga žactva. Mým největším úspěchem byl postup do národního kola této soutěže, které se konalo na Kubově Huti na Šumavě.

Jako studentka gymnázia jsem školu reprezentovala v atletických soutěžích, v Závoděch branné všestrannosti a v Běhu Mladé fronty. Od 18 let jsem jezdila jako vedoucí na vodácké tábory. Tam jsem si velmi oblíbila jízdu na kánoji. Nyní sjíždíme každoročně některou z českých řek, nejčastěji Vltavu.

Jako učitelka Gymnázia Třebíč organizuji lyžařské kurzy, se studenty jsem se zúčastňovala středoškolských soutěží v softballu, v přespolním běhu, ve florbalu, ve volejbalu, v lyžování a v Odznaku všestrannosti olympijských vítězů. Největšími úspěchy byly účasti v celostátním kole v hokejbalu v Praze a v celostátním kole Středoškolského atletického poháru v Břeclavi. Od roku 2003 jsem instruktorkou školního snowboardingu a od té doby se rozšířila nabídka školy na lyžařské výcvikové kurzy o snowboarding.

Pavel Svoboda

Jako každý malý kluk i já jsem začal ještě v předškolním věku svoji sportovní dráhu jako hokejista na třebíčském zimním stadionu v základně. Tréninky bývaly vždy v sobotu a v neděli od 8 hodin ráno. Dříve než jsme začali trénovat, museli jsme shrabat sníh z plochy. Po nás už pak šli muži na upravenou plochu.

Protože v našem domě bydlelo více jak 10 hochů stejného věku, tak, když mi bylo 7 let, jsme založili vlastní fotbalové družstvo Manchester Horka Domky a hráli zápasy proti stejně starým klukům z dalších částí města. Všimli si nás fotbalový funkcionáři a pozvali nás na trénink. Vzniklo družstvo žáci C, trenérem se nám stal můj strýc (aktivní hráč), a tím začala moje dlouhá dráha fotbalisty. Prošel jsem všechny mládežnické týmy až do A mužů a hrál jsem i v mládežnických výběrech. Pan Harašta mě v 17 letech pozval na „zkoušku“ do dorostu Zbrojovky Brno, kde jsem sehrál o jednom víkendu pár zápasů, ale nevybrali si mě a poslali zpět

Na vysoké škole jsem hrál za Universitu Brno, kde mým spoluhráčem byl např. i současný předseda Senátu Miloš Vystrčil, ligoví hráči ze Zetoru Brno Josef Dědek a Petr Kerndl a mnoho dalších. V současnosti už hraji jen příležitostně různé charitativní zápasy, kde jsem se v jednom týmu setkal např. s mistry ČSSR ze Zbrojovky Brno – brankářem Josefem Hronem, Karlem Jarůškem, Janem Kopencem, Stanislavem Schwarzem, nebo hrál proti klubu „Stars“ herců a osobností z Prahy – Jakubu Kohákovi, Petru Novotnému, Jakubu Štáfkovi a i proti olympijskému vítězi z Nagana v hokeji Davidu Moravcovi. (Ten, když mě naremploval, tak se omlouval slovy: „Víš, já to hraji hodně od podlahy.“)

V mládí jsem chodil do vodáku, jezdil na lodích a stal se s Bronislavem Kyliškem i juniorským přeborníkem ČSSR v kanoistice ve sjezdu na divoké vodě. V průběhu studia na Gymnáziu Třebíč jsem reprezentoval v závodech branné všestrannosti, odkud už byl „krok“ ke krosům a orientačnímu běhu. Tomu jsem se trochu věnoval po nástupu do Brna na vysokou školu, kdy jsem trénoval s tehdy nejlepšími orientačními běžci v TJ Tesla Brno. Ale ty tréninkové dávky, hlavně v pozdních večerních hodinách, jsem nezvládal. Jediný výraznější úspěch jsem zaznamenal při Velké ceně města Brna v nočním orientačním běhu, kde jsem obsadil v mužské kategorii 5. místo.

Zlom v mé sportovní kariéře nastal v roce 1984, kdy jsem stál u vzniku oddílu softbalu a později baseballu Třebíč Nuclears. Od začátku jsem byl hrajícím trenérem, později jsem se věnoval už jen trénování a funkci předsedy klubu. Tuto činnost jsem provozoval 25 let. Z nově vzniklém klubu jsem trénoval od žáků až po v současnosti extraligové družstvo mužů. Úspěchy jsem zaznamenal jako trenér u mládežníků. V žácích jsem získal v roce 1992 titul Mistra ČSFR, titul vicemistra ČR v kadetech (1995) a v juniorech (1997). Jako trenér reprezentace ČR jsem byl v roce 1995 u zisku první medaile z Mistrovství Evropy v kadetech, a to stříbrné. V letech 2005 a 2006 jsem byl dvakrát vyhlášen nejlepším trenérem v soutěži Sportovní hvězda okresu Třebíč. Stejné ocenění si odnesli i baseballisté Třebíč Nuclears.

V současnosti jsem si oblíbil jízdu na in linech nebo na kole, v zimě si užívám jízdu na běžkách nebo lyžuji. Baví mě organizovat netradiční soutěže – závody, např. v běhu do schodů, závod 100 x 150 metrů apod. Také jsem vedl družstvo studentů Gymnázia Třebíč ve sjezdovém lyžování – v roce 1996 jsme postoupili až do republikového finále a skončili na 5. místě. Vypomáhal jsem družstvům v atletice při republikových finálových závodech. Největším zážitkem bylo ve finále v Čáslavi osobní setkání s legendou atletiky Jarmilou Kratochvílovou.

Radka Vejmělková

Ve třech letech mě babička v lázních Piešťanech naučila plavat a tam dostala základ má láska k vodě a vodním sportům. V pěti letech mě maminka přivedla do Sokola na cvičení rodičů s dětmi. Sokol mi dal všestrannost, gymnastiku, atletiku, hry, turistiku... A protože nás bylo v ulici dětí jako smetí, vybudovali nám naši tátové (tenkrát v akci Z) asfaltové hřiště. Tam jsme trávili všechny volné chvíle hraním všemožných míčových a síťových her – přehazovaná, volejbal, vybíjená, nohejbal, tenis, badminton, bandák, a v zimě se z hřiště stalo kluziště a my hráli hokej, třeba i s Paťou Eliášem. V osmé třídě mě zaujalo karate, a tak jsem tři roky věnovala tomuto bojovému umění a skončila se zeleným páskem (6. kyu).

Za studia na gymnáziu jsem reprezentovala školu v házené, basketbalu a závodě branné všestrannosti, a protože tehdy nebyl v Třebíči bazén, zaujala mě nabídka kroužku vodní záchranné služby, který tehdy vedla učitelka Jitka Cahová (dnes kolegyně Jitka Svobodová). A tak jsem se dostala ve svých 15 letech k vodní záchranné službě. Naučila jsem se týmové spolupráci, ovládání plavidel, zdokonalila plavání, získala základy potápění. Základem byla první pomoc a záchrana tonoucího na volné i divoké vodě. Během let jsem získala kvalifikaci nejprve plavčíka, poté mistra plavčího, též vůdce malého plavidla, což jsem i praktkovala a využila zejména o prázdninách, kdy jsem sloužila na Polance v Třebíči nebo na Hartvíkovické pláži na Dalešické přehradě. V rámci VZS probíhají i závody, a tak jsme párkrát stáli (soutěží se v týmech) i na bedně v republikovém finále.

Při studiu na vysoké škole jsem si uvědomila, že všestrannost je výhodou učitele TV. Přesto mě stále více lákaly sporty na vzduchu a v krásné přírodě s pevnou půdou nebo palubou pod nohama. Na Gymnáziu Třebíč jsem od roku 2004. Organizovala jsem sportovní dny v letech 2006 – 2015, poté na sportovních dnech vykonávám funkci zdravotníka, organizuji LVK, projektové dny zaměřené na první pomoc, absolvovala jsem kurz snowboardingu, v rámci AŠSK jezdím se studenty na soutěže ve florbalu a přespolním běhu. S rodinou a kamarády provozuji pěší, vodní a cykloturistiku. Jeden týden o prázdninách jezdím na záchrannářský tábor. Nebráním se novým výzvám, s nohama na zemi, lyžích nebo palubě.

A co vzkazují všem? Nemusíte být výjimeční. Ani první, ani nejlepší, ale prožijte a užijte si sportování, mějte široký základ a díky dobré fyzické a psychické kondici budete umět obstát v okamžicích vypjatých i dlouhodobě náročných životních situacích.

Kamila Vlasáková

Sportovala jsem ráda již od mládí, a to ještě před nástupem na základní školu. Od druhé třídy ZŠ jsem reprezentovala oddíl TJ Modeta Jihlava za žákyně ve sportovní gymnastice. Jelikož můj otec byl trenérem gymnastiky, tomuto sportu jsem se věnovala až do svého nástupu na střední školu.

Jako studentka gymnázia jsem za oddíl TJ Spartak Jihlava začala s orientačním během, ve kterém jsem dosáhla první výkonnostní třídy. Nejvíce mě bavily mezinárodní závody, jelikož jsme si je užili s ostatními rodinami i jako prázdniny. Mezi mé další středoškolské sporty patřil i běh na lyžích za TJ Sokol Bedřichov. Láska k lyžování mi zůstala dodnes. Jako juniorka jsem hrála basketbal za TJ Spartak Jihlava a našemu oddílu se podařilo probojovat až do národní soutěže.

Zájem o sport mě přivedl ke studiu tělesné výchovy a biologie na Masarykově univerzitě v Brně. Po absolutoriu jsem tyto předměty vyučovala na středních školách v Jihlavě a od roku 2007 na Gymnáziu Třebíč, kde působím dodnes.

V současné době sportuji pouze rekreačně. V zimě ráda jezdím na běžkách a sjezduji. V létě chodím s rodinou a přáteli po horách a jezdím na kole.

Josef Vomela

Ke sportování jsem se dostal na základní škole, kde jsem vynikal v atletických dovednostech. Svoje vrstevníky jsem porážel ve sprintech, skocích i hodech, a tak moje kroky logicky směřovaly k atletice, která se stala mým celoživotním koníčkem a částečně i prací... Začínal jsem jako sprinter, tomu jsem se věnoval až do doby, kdy jsem vlivem posilování (a dobrého jídla) ztěžkl. Ještě v 25 letech jsem kombinoval běh na 100 metrů s hodem diskem a oštěpem, do svých 40 let jsem závodil v prvoligovém týmu TJ Spartak Třebíč.

Po absolvování třebíčského gymnázia (maturita 1994) moje sportovní kroky směřovaly na Pedagogickou fakultu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, obor český jazyk – tělesná výchova. Po absolutoriu jsem nastoupil na ZŠ Třebíč, Benešova ul., kde jsem 18 let pracoval jako trenér, později vedoucí trenér sportovních tříd. Souběžně jsem působil jako šéftrenér sportovního střediska atletiky při TJ Spartak Třebíč. Spolupracuji se sportovním centrem mládeže, vychoval jsem několik medailistů mistrovství republiky, okresních i krajských rekordmanů různých věkových kategorií, někteří z nich reprezentovali na mezinárodních závodech (Petr Daněček, Zdeněk Bohutínský, Jan Chlupáček).

Momentálně působím jako předseda oddílu atletiky TJ Spartak Třebíč. Vedle trenérské a funkcionářské činnosti jsem stále aktivním závodníkem. Angažuji se nejen ve veteránské atletice, ale dosud jsem platným členem ligového družstva mužů. Přestože se věnuji už jen vrhačským disciplínám (specializuji se na hod kladivem a hod diskem), v uplynulých dvou letech jsem si i se svými 110 kg několikrát zaběhl štafetu na 4 x 100 m – zejm. na veteránských závodech).

Protože mám rád všestrannost, tak jsem v mládí absolvoval několikrát desetiboj, nevyhýbal jsem se ani přespolním běhům. Z ostatních sportů si rád zahraji basketbal, nohejbal či stolní tenis. Od útlého mládí rád cestuji a mám rád dobrodružství všeho druhu – od nočních výprav pěšky či na běžkách, přes pávání v zimní přírodě, přechody rumunských hor až po různá dvou-týdenní putování na kole napříč Českou republikou nebo přílehlými zeměmi.

Studenti

Otázky pro absolventy:

1. Jak vzpomínáte na léta strávená na gymnáziu?
2. Jak vzpomínáte na soutěže absolvované v rámci gymnázia?
3. Jaké jsou vaše největší úspěchy?
4. Sportujete stále i nyní?
5. Čemu se věnujete nyní (studium, zaměstnání)?
6. Vzkaz studentům GTR.

Vojtěch Fiala (2011 – G, mistr světa 2019 v taekwondu ITF)

- Začal jsem ve svých třinácti letech, což je na taekwondistu docela pozdě. Chodil jsem na *gympl* a s pár spolužáky jsme se dohodli, že to zkusíme. Chytlo mě to a cvičím dál doteď. Závodit jsem začal již s nižšími *kupy*, pokračoval v reprezentaci po složení zkoušky na *dan*.
- Věnuji se *matsogi*, takže největší náplní je trénink úderů a kopů do lap, boxovacích pytlů nebo *Boba*. To je takový náš panák, skvělý, když zrovna nemáte k dispozici parťáka. Pokud to jde, trénujeme ve dvojici samotný boj.
- Od svého začátku v *seniorské kategorii* jsem neporažený na mistrovství republiky. Teď nově ovšem zlato z mistrovství světa 2019.
- Jsem útočník, ne nějaký *counter puncher*. Snažím se tlačit, nenechat nic náhodě. Taková moje specialitka je naskočené *jop-chagi*, které dělám poměrně často.
- Určitě chci s pokračovat se závoděním za *reprezentaci*. Přivést domů ještě pár medailí. Na to dělat trenéra mám ještě dost času, ale asi to také jednou přijde.

SLOVNÍČEK

ITF – Mezinárodní svaz Taekwondo (International Taekwon-Do Federation)

Taekwondo – korejské moderní bojové umění

Gympl – slangový výraz pro Gymnázium Třebíč

Kup – úroveň technického stupně taekwondo (barevné pásky)

Dan – nejvyšší úroveň technického stupně taekwondo (černé pásky)

Matsogi – sportovní boj, disciplína taekwonda ITF

Bob – tréninkový panák, obecně známý mezi taekwondisty

Seniorská kategorie – druhá věkově nejstarší kategorie sportovního taekwonda

Counter puncher – bojovník, který čeká, až jeho soupeř zaútočí jako první

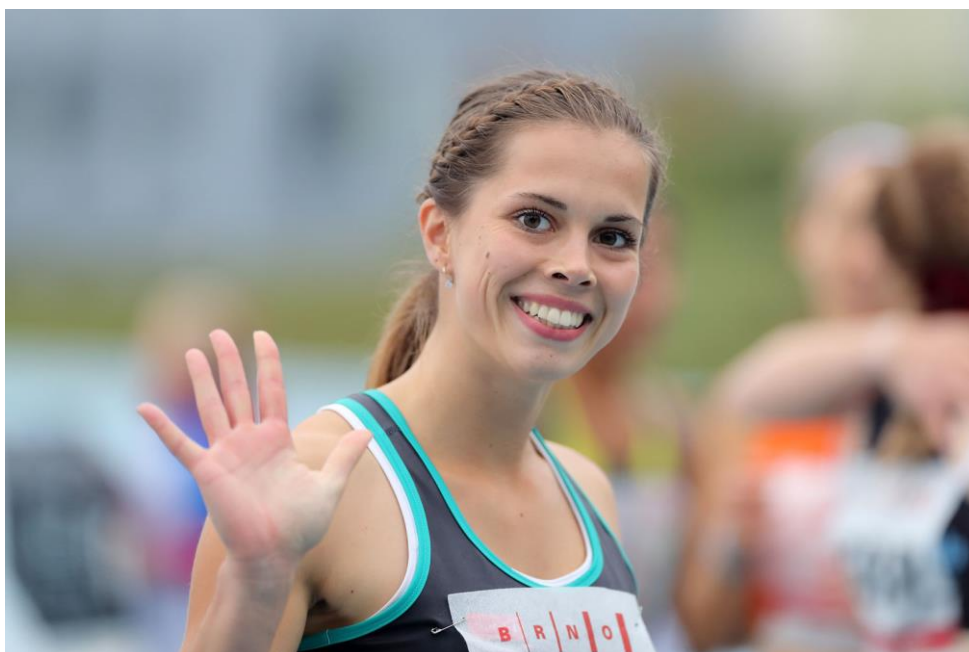
Jop-chagi – základní kop do strany

Reprezentace – výběr nejlepších vlastníků I. danu a výše

Veronika Janíčková (2017 – C, atletka, mistrně republiky 2017 na 100 metrů překážek)

- Na gymnázium vzpomínám ráda. Bylo to období velmi pestré, ať už z hlediska studovaných předmětů či z pohledu různých aktivit, které se odehrávaly mimo školní prostředí. Ráda vzpomenu na sportovní kurz v Itálii, mnoho zeměpisných i jiných exkurzí, sportovní nebo recitační soutěže, lektorství na adaptačních kurzech apod. Vnímám, že jsme dostávali prostor rozvíjet se v mnoha oblastech. V některých obdobích to bylo i náročné, ale zvláště teď, kdy není moc možnost se hromadně potkávat, s vděčností vzpomínám na výhody třídního kolektivu, ze kterého si odnáším cenná kamarádství a vzpomínky na často vtipné situace.

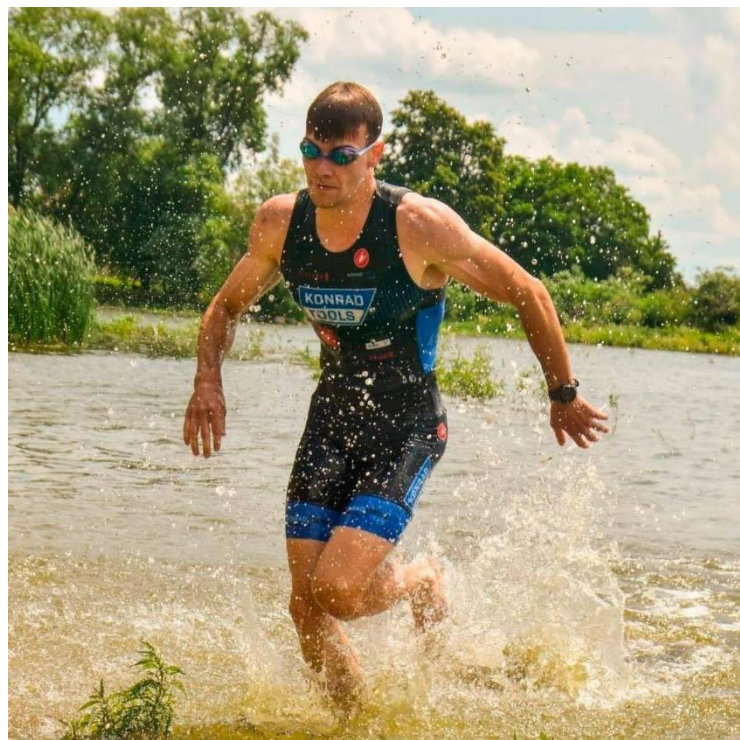
- Můj pohled na školní soutěže absolvované „v dresu“ gymnázia je velmi specifický. Většina soutěží, kde jsem reprezentovala, byla samozřejmě atletická, a proto pro mě často tyto závody představovaly další položku v mém harmonogramu atletického roku jako „profesionála“. Výhodou bylo, že většinu těchto soutěží jsem absolvovala spolu se svými parťáčkami z atletického oddílu. Byla to taková zvláštní a zajímavá anomálie a souhra, že naše atletická skupina v podstatě kopírovala složení družstva gymnázia. Největší úspěch bylo medailové umístění na republikovém finále CORNY soutěže. Nutno však říct, že díky naší sebranosti a výkonosti, kdy jsme se pravidelně probíjovány z okresního kola až na republikové finále, se pro mě září stávalo velmi nabitým měsícem, kdy jsem samozřejmě plnila i své atletické povinnosti mimo školu. K tomu jsem pravidelně trávila první zářijový týden jako lektorka na adaptačních kurzech gymnázia, takže bylo veselo.
- Je paradoxní, že za svůj nejúspěšnější atletický rok považuji zároveň svůj rok maturitní. Když se zpětně ohlédnu, byl to takový příjemný rok plný úspěchů, i když byl náročný. Co se týče atletiky, tak jsem se v tomto roce stala mistryní republiky na 100 m překážek a zároveň jsem splnila nominační kritéria pro Mistrovství Evropy juniorů v italském Grossetu, kde jsem se skončila v semifinále. Ten rok jsem si vytvořila poměrně výrazný osobní rekord.

- Sportuji stále závodně, i když v poměrně změněném režimu. Po přechodu na vysokou školu jsem byla odkázaná převážně na individuální trénování, protože trenéra mám stále třebíčského. Trénování se tak pro mě stalo asi ještě větší výzvou, kdy musím sama na sebe být přísná a nepolevovat, přestože nade mnou nikdo nedrží ten „bič“, který by mě nutil k vytrvání. Už jsem si však na tento styl zvykla, ale jsem vždy ráda, když čas od času do Třebíče na trénink přijedu. Nedávno jsem se svojí tréninkovou skupinou absolvovala soustředění na Kanárských ostrovech, kde jsem chtěla hlavně najít další motivaci k tréninku, zranění však rozhodlo jinak, a proto mám aktuálně několikátýdenní pauzu.
- Studuji dějepis a občanskou výchovu (ZSV) na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity a jsem v prvním ročníku navazujícího magisterského studia. K tomu učím pár hodin dějepisů týdně na základní škole, takže jsem velmi ráda za praxi a zkušenosti, které můžu se studiem propojovat.
- Ráda bych vzkázala všem studentům, ať se v takto mladém věku rozvíjí co nejvíce, hledají nové impulsy a možnosti, kde se rozvíjet. Ačkoli aktuálně doba covidová nenahrává příliš aktivnímu a rozmanitému životu, „nezakrňte“ a hledejte nové cesty jak se rozvíjet. Je k tomu ve vašem/našem věku nepříhodnější doba.

Vítězslav Kučera (2012 – C, triatlonista)

- Na roky strávené na gymnáziu vzpomínám moc rád a tamní učitelé mi dali kvalitní základy do budoucího života. Občas to s námi neměli jednoduché, ale vždy byli féroví. Na naši třídu vzpomínám obzvláště rád. Měli jsme super partu a vždy jsme táhli za jeden provaz. Všem učitelům bych chtěl poděkovat za to, jakou s námi měli trpělivost. Dále Jirkovi Březnovi, že se mnou vydržel tři roky jako trenér triatlonu, a rád bych vzpomněl i na učitele Bohuslava Horáčka, našeho češtináře, který už bohužel není mezi námi. Byl to skvělý učitel a ještě lepší člověk.
- Co se týče sportovních soutěží v rámci gymnázia, tak to bylo taky super. Účastnil jsem se každoročně přespolních běhů, atletických závodů na dráze i plaveckých závodů. Dá se říct, že úspěšně. V rámci gymnázia jsme se třídou vyhrávali florbalové i fotbalové turnaje, to byla vždy velká euforie a následné oslavy.

- Mezi moje největší úspěchy v triatlonu asi patří zařazení do juniorské a U23 reprezentace a závodění několik let pod českou vlajkou na mezinárodním poli. Na ME v Izraeli jsem závodil ještě jako student gymnázia. Ale prozatím je moje závodní kariéra z různých důvodů pozastavena. Zejména z pracovních, kdy jsem zařizoval vlastní firmu a praxi. Dále z rodinných, kdy se mi před rokem narodil krásný a zdravý syn.
- Samozřejmě rekreačně sportuji i nadále. Snažím se každý den vyvinout nějakou rychlejší aktivitu. Ať už kolo, běh, plavání nebo posilování. V zimě popř. lyže, bruslení atd.
- V současné době pracuji ve své zubní praxi v Pohořelicích u Brna. Po rodině je to v současnosti aktivita, která mě naplňuje a baví nejvíce. Snažím se v práci stále vzdělávat a posouvat dál. Inovovat praxi, zkoušet nové materiály.
- Studentům bych chtěl popřát, hlavně ať jsou zdraví a šťastní. Užívejte si proto každou chvíli s rodinou, s kamarády, v lese na čerstvém vzduchu nebo při sportu a dělejte, co máte rádi a co vás baví. Nebojte se neúspěchů, protože ty jsou nedílnou součástí úspěchů. Poučte se z nich a budete ještě silnější než dřív!

Eva Kulovaná (2007 – G, šachistka, 1. místo na MČR žen v klasickém šachu v roce 2006)

- Ráda vzpomínám na léta strávená na gymnáziu. Ráda vzpomínám na učitele Milana Šlosra, se kterým jsme jezdili na šachové turnaje do Znojma, na učitele Josefa Skryju, který mě přivedl k chemii, a na své třídní učitele, Jitku Svobodovou a Petra Fialu, kteří mi byli oporou při studiu. O čem se mi zdá po těch letech i dnes, je nepovedená maturita z matematiky, kdy jsem málem neodmaturovala. Nikdy nezapomenu na svůj první turnaj za Gymnázium Třebíč, který jsme hráli ve Znojmě, když jsem byla v primě. Sotva jsem dosáhla na celou šachovnici, ale vyhrála jsem všech 11 partií a družstvo celkově zvítězilo!
- Mezi mé největší úspěchy patří 1. místo na MČR žen v klasickém šachu v roce 2006 (to jsem studovala ještě na gymnáziu), 1. místo na MČR žen v bleskovém šachu v roce 2007 a 2008, v roce 2009 jsem získala nejvyšší ženský šachový titul mezinárodní velmistryně WGM. Několikrát jsem reprezentovala ČR na šachových olympiádách a ME žen družstev, největšího úspěchu jsme dosáhly na ME žen v Novém Sadu v roce 2009, kdy jsme skončily na 7. místě. Stále hraji šachy závodně, ale už ne tolik. Jsem členka ŠK Gordic Jihlava, kde hrajeme 1. ligu (je to 2. nejvyšší liga v ČR, ale hlavně ji hrají muži). Vloni jsem skončila na MČR žen v klasickém šachu na 4. místě, letos na 9. místě. Teď jsou soutěže přerušené a hrají se pouze soutěže on-line, ale to není ono. Musí se hrát zkráceným tempem a za přísných podmínek, ale stále se při tom hodně podvádí. V Brně jsem občas trénovala také děti.
- V současnosti pracuji jako projektová manažerka ve firmě VIA ALTA a. s. Zabýváme se odpadovým hospodářstvím, hodně se zaměřujeme na zpracování plastů. Zároveň dokončuji doktorát na Fakultě chemické na VUT v Brně v oboru Makromolekulární chemie. Vědomosti se vám budou hodit! Vědomosti a poznatky získané na Gymnáziu Třebíč byly velice dobrý odrazový můstek při studiu na vysoké škole, díky znalostem bylo další studium mnohem jednodušší.

Marek Laš (2006 – A, hokejista)

- První den na gymnáziu nám bylo řečeno, že se pokusí z nás dětí udělat za čtyři roky dospělé lidi. Tehdy mi to připadalo kýčovitě, ale přesně tak se stalo. Bylo to náročné období, ale užili jsme si i hodně legrace.
- Velmi rád vzpomínám na hokejbalové mistrovství středních škol, kdy jsme to dotáhli přes okresní a krajské kolo až do semifinále mistrovství ČR. Pár kluků z třebíčského gymplu si prostě vyšláplo na frajery z „negymplových“ středních škol a učilišť.☺
- Po kariérní stránce si velmi vážím toho, že jsem se prosadil v české nejvyšší hokejové soutěži. Nyní se snažím nastartovat novou, nehokejovou kariéru.
- Se sportem jsem nedávno ze zdravotních důvodů skončil. V tuto chvíli se sportu věnuji spíše ve fyzioterapeutické rovině, tak abych srovnal bolístky, které jsem si z hokeje přinesl.
- Pracuji v biomedicínské firmě na pozici obchodního zástupce.
- Užívejte si každý den ve škole, protože to náročné teprve přijde.

Lukáš Mátl (2013 – C, florbalista a fotbalista)

- Na léta na gymnáziu vzpomínám určitě jen v dobrém. Měli jsme nejen super kolektiv ve třídě, ale i v ročníku. Učení bylo někdy až až, ale i to se nějak zvládlo... a těch zážitků a vzpomínek!!
- Školu jsem reprezentoval, myslím, jen ve florbalu. Chodil jsem hned od prváku na ranní florbal u pana Šlosra a tam byla super parta kluků spíše ze starších ročníků (Burda, Málek, Čermák, Švejnar...), ale vzali mě mezi sebe a bylo fajn mít na škole starší kamarády. Myslím, že se nám od té doby, co jsem byl na gymplu, vždy podařilo postoupit z okresu do kraje, takže mise splněna.
- Mým největším úspěchem je určitě, že jsem mohl hrát extraligu za Mladou Boleslav – jeden z nejlepších florbalových klubů v ČR. Vyhráli jsme 2x pohár a účastnili se Poháru Mistrů. Mrzí mě však, že jsem se nedokázal více prosadit a také prohrané superfinalé v O2 aréně, kde jsme byli kousek od titulu.
- Ano, stále sportuji. Kolektivní sport pro mě bude koníčkem na celý život, tak snad mi zdraví vydrží co nejdéle. Hraji florbal za Snipers Třebíč a fotbal za FŠ Třebíč „B“.
- Již mám úspěšně za sebou studium na VŠE a po škole jsem zůstal v Praze a pracuji jako investiční analytik ve skupině Reticulum.
- Vůbec vám nezávidím aktuální on-line situaci. Pro mě škola byli vždy kamarádi a každodenní sranda, doufám a přeji vám, ať se co nejdříve svět vrátí do normálu a budete si zase moci společně zanádat na písemky a zkoušení.

P. S. Maturantům držím palce!

Ondřej Němec (hokejista, mistr světa 2010 a účastník olympijských her 2018)

- Čtyři roky strávené na Gymnáziu Třebíč mi daly spoustu vědomostí a ukázaly cestu jak vychovávat vlastní děti. Tak, aby vzdělání bylo základ.
- Každý by měl být soutěživý a dokázat překonávat sám sebe.
- Mistr světa 2010, dvakrát bronzový z MS (2011, 2012).
- Trojnásobný vítěz české extraligy (2009, 2017, 2018).
- Mistr Ruska (2015).
- Účastník olympijských her 2018.
- Ještě pořád dělám to, co mám rád.
- Práce má být zábava, a proto, jak mi řekl jeden z mých učitelů těsně před maturitou: „Pane Němec, vy jste chytrej kluk, ale ten hokej vám jde líp.“
- Není nic lepšího než si jít za svým snem.

Adéla Škrdlová (2020 – A, hokejistka)

- Na léta strávená na gymnáziu vzpomínám v úctě sama k sobě, že jsem zvládla vystudovat takhle těžkou střední školu, která mi do budoucna nabídla hodně dobré studijní vyhlídky. A nejen to, také mi gymnázium dalo pár dobrých přátel na celý život.
- Nejsem si úplně jistá, jestli jsem se zúčastnila nějaké školní akce. Jelikož jsem celé čtyři roky měla individuální studijní plán a hodně zameškaných hodin. Ale i přes můj nabitý program jsem se snažila stavět školu i hokej na stejnou úroveň.
- Rozhodně největším úspěchem je stříbrná medaile z mládežnických olympijských her (YOG), které se konaly v norském Lillehammeru 2016. Dále také účast na mistrovství světa v ženském ledním hokeji v Plymouthu z roku 2017 a téhož roku neúspěšná olympijská kvalifikace v Arose.
- Ano, hraji divizi 1 v USA. Což je nejvyšší univerzitní liga v Americe.
- Studuji na St. Cloud State University v Minnesotě, kde současně hraji hokej za školní tým.
- Buďte rádi za těžkou střední školu, protože o to lehčí bude cesta vysokou školou.

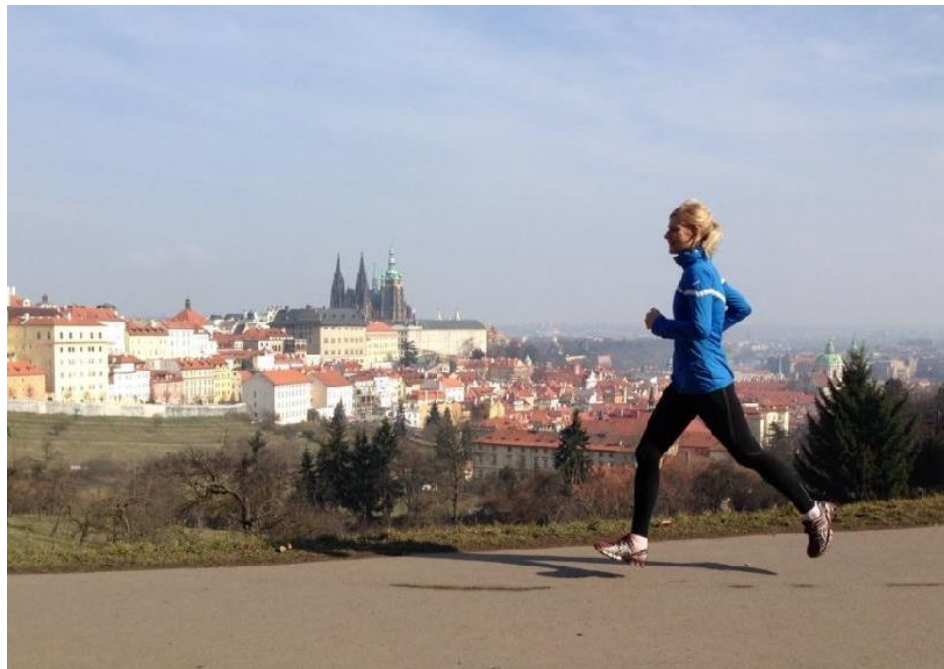
Lucie Vaverová (triatlonistka)

- Už to bude nějaký ten pátek, i když mi to přijde jako včera.
- Na roky strávené na třebíčském gymplu vzpomínám opravdu ráda. Byla to pro mě taková první příprava do samostatného dospělého života – naučit se jak sladit školní povinnosti se sportem a přitom si občas najít i čas na blbnutí s kamarády.
- Každodenní trénování, častá soustředění s reprezentací a příprava na závody dávaly někdy dost zabrat, ale zase jsem už v tomhle věku zjistila, že nejvíc čistou hlavu má člověk, když stráví čas pohybem ideálně někde venku na čerstvém vzduchu. I když je pak tělo unavené, mysl je skvěle naladěná a lépe připravená na další výzvy.

- Triatlonová sezóna trvala většinou od května do poloviny září, to byly velké závody téměř každý víkend. Na závodech se zúročilo, jak člověk natrénoval v zimní/jarní přípravě, a zároveň se ukázalo, jestli uměl na daný závod dobře „naladit formu“. Soutěže organizované školou, které probíhaly většinou během pracovního týdne, byly právě na vyladění formy super a navíc tam byla vždycky o něco uvolněnější atmosféra.
- Díky proaktivnímu přístupu učitelů Karla Janíka a Jirky Březny se dařilo školu dobře reprezentovat i v méně tradičních sportech jako právě třeba triatlon nebo aquatlon. Právě Jirka Března stojí za oživením triatlonu na Třebíčsku nejen mezi studenty gymplu, ale mezi mládeží obecně. Díky jeho vedení se mi podařilo dostat se se sportovní kariérou za regionální a později i české hranice.
- U nás to jsou asi vítězství na mistrovství České republiky v triatlonu, mistrovství České republiky v duatlonu a pak celkové vítězství v Českém poháru, což je série největších českých závodů v krátkém triatlonu.

- V zahraničí pak vítězství v Závodě olympijských nadějí v Maďarsku v roce 2007, několikanásobná účast na mistrovství Evropy, evropských pohárech a taky na Akademickém mistrovství světa v roce 2010 ve Španělsku.
- S profesionální triatlonovou kariérou jsem skončila ve třetím ročníku na vysoké škole, kdy jsem začala chodit do práce. Bez pohybu se ale rozhodně neobejdu, je to pro mě celoživotní záležitost. A hlavně závislost. Aktivní jsem prakticky denně, chodím hodně běhat, posilovat do fitka nebo si občas zaplavat. Ráda se taky účastním všemožných běžeckých závodů v okolí. Nejvíc mě baví běhání někde v lese, kde se odreaguji a zároveň můžu být v přírodě. Pravidelně se účastním ale třeba i Pražského půlmaratonu a celý maraton jsem si zatím zkusila dvakrát – v Praze a taky ten původní v Řecku z Maratonu do Atén.
- Žiji už přes deset let v Praze, kde pracuji ve společnosti Asahi (mateřská společnost Plzeňského Prazdroje) na mezinárodní pozici v marketingu. Momentálně mám na starosti značky Pilsner Urquell a Velkopopovický Kozel a jejich rozvoj na zahraničních trzích. Sport, cestování a pivo jsou moje tři největší slabosti.

- Vyberte si fyzickou aktivitu, která vás baví, a zařadte ji do svého každodenního života. I když se někdy nechce, ten pocit z pohybu za to vždycky stojí!
- A pro ty, co se nějakému sportu aktivně věnují: Zkuste vydržet i v době, kdy školní povinnosti začnou být náročnější, přijde příprava na maturitu, zkoušky na VŠ atd. Za pár let za to budete neskutečně rádi a právě sport vám pomůže udržet v dobré kondici jak tělo, tak i hlavu.

Martin Zhoř, 1999 – G

(atlet, světový rekord ve výstupu na Aconcaguu v Argentině, 6962 m n. m., běžec do vrchu)

- Na dětství a dospívání v Třebíči vzpomínám velmi rád. Studium na gymnáziu bylo pro mě spojené s těžkou prací ve studiu a sportu. V 15 letech jsem se díky školním závodům v přespolním běhu dostal do atletické skupiny trenéra Nechvátala. S talentovanými bratry Kyršovými jsme se málem dostali na světové finále v Chile. Zato jsem se díky tomu za pár let dostal do juniorské reprezentace. Každodenní tréninky mi však neulehčovaly stíhat náročný studijní program na gymnáziu. Byl to boj!
- Dodnes vzpomínám na školní závody na sokolském stadionu. Nejdůležitější však pro mě byly přespolní běhy v parku Líščí. V roce 1995 jsem byl v prvním ročníku a byl jsem vybrán do týmu starší kategorie v Běhu 17. listopadu a podařilo se nám s kluky vyhrát okresní i krajská kola. Na republikovém kole jsme skončili těsně druzí.
- V atletice jsem závodil 8 let. Byl jsem několikrát vicemistr republiky v krosu a bězích na střední tratě. U sportu jsem zůstal i nadále. V posledních letech se mi podařilo několik úspěchů v rychlostním alpinismu. Nejcennější pro mě je světový rekord ve výstupu na Aconcaguu v Argentině (se svými 6 962 metry nejvyšší hora Ameriky a potažmo nejvyšší hora západní polokoule).

- Ano, sportuji stále velmi intenzivně. Mým snem je rychlostní výstup na Mount Everest. Kombinuji běhání, cyklistiku, alpinismus, lezení a expedice do vysokých hor.
- Vystudoval jsem sportovní vědu a fyziologii zátěže na Manchester Metropolitan University v Anglii. Trénuji na dálku atlety a horolezce připravující se na expedice do vysokých nadmořských výšek. Zároveň přitom v Chamonix ve Francii, kde už 10 let žiji, pracuji na nejvyšší lanovce v Evropě (Aiguille du Midi 3 842m).
- Přeji vám velké cíle a sny a hodně odvahy a píle na cestě k nim.

Historické ohlédnutí...

Rekreačně výcvikový zájezd Ondřejník 27. 2. – 9. 3. 1949 Reálné gymnázium v Třebíči

1

Památníček, který máte v rukou, má navždy připomínat chvíle, které jsme spolu prožili na horách, na chatě Solarce na Ondřejníku. Náš ústav se letos zúčastnil rekreačně výcvikového zájezdu po prvé - a byl to začátek pěkný. Ze těch deset dní /ano, stal se menší zážitek: náš týdenní zájezd trval 10 dní/ jsme poznali a viděli opravdu mnoho: poznali jsme krásný kout naší země, zapomněli jsme na chvíli na školu a na obvyklou práci, nedýchali jsme se horského vzduchu, krásně jsme si zaživovali - a ani jsme si možná neuvědomili, že kromě toho všechno jsme zažili ještě něco víc, něco, co už mezi námi zůstane:

Viděli jsme, jak krásné je kamarádství a jak pěkný je společný bratrský život. Ze těch několik dní jsme se poznali daleko lépe, než snad za celý rok ve škole. Viděli jsme své chyby a své přednosti; naučili jsme se respektovat druh druhů a podřizovat své osobní zájmy zájmům společným. Poznali jsme, že vzájemná důvěra a láska jsou nejpevnější pouta lidských svazků. I když jsme si to třeba ani neuvědomovali, měli jsme se přece jen jaksi více rádi, než v obyčejném životě.

Tento památníček nechť nám kromě jiných věcí také připomíná nevyřčený, ale přece tak silný slib, který jsme si dali tam na horách pod modrou klenbou nebe: že na těch několik dní, které z nás udělaly lepší a šťastnější lidi, nikdy nezapomeneme a že si je v životě v určitém smyslu stále budeme opakovat - to znamená, že se každý z nás bude snažit být stále lepším a lepším člověkem.

Z. B.

V Třebíči v březnu 1949.

D R U Ž S T V A

1. Družstvo: NEMÝLENÍ BLESKI. - Vedoucí: prof. Zdeněk Jeek.

Pokřik: Holub Jaroslav /instruktor/ Mlytsková Anna Dočekalová Bl. Fedrta Lubomír Dočkalová B. Rybníčeková Drah. Havičková Bl. Sigidová Zdena. Kalltová Helena Sváráková Věra Kružík Libomír Šádáková Eva Kubešová Olga Třetina Frant. Mejzlík Emil Žák Jiří Hurááááá, nedáme !!

2. družstvo: SNĚHUČÁCI. - Vedoucí: pí Marie Tichá.

Pokřik: Vlášn Vladimír Kratochvíleová B. /instruktor/ Lorens Jaroslav Baromykinová N. Mahrová Jana Čech Zdeněk Nováková Sylvie Riegerová Jana Piler Luboš Holá Vlasta Pospíšilová Jiř. Holubová Eva Svobodová Lena Chytko Josef Welligová Anne Kolářová Maita Zhánelová Olga Jako když se stromy kácí pedáme my - sněhučáci!

3. družstvo: SNĚHUČKY. - Vedoucí: prof. Vlasta Pichauerová.

Pokřik: Šotek Miloš /instruktor/ Krátká Eva Bláhová Dagmar Myslíková Boh. Bohmová Dagmar Pustějovská Hel. Jenerová Jar. Stojagová Alena Bobřovicová Jar. Hvidonová Olga Dvořáková Lena Veščeková Jana Čričová Marie Wimmerová Ana. Karková Růžena Zapletalová Bl. Deryčáredylydaregedydes hejatehejehaje - přes noc nám tu vyrostl sněhurek celý les.

4. družstvo: VOZEMBOUŠI. - Vedoucí: prof. Jindřich Tichý.

Pokřik: Šimoník Jar. /instruktor/ Aré Božetěch Beneš Jaroslav Aréme Miloslav Čechová Drah. Krejčová Helena Hevlenová Hel. Mládek Jiří Hobze Tomáš Mutilová Ivana Chmelíčková B. Svobodová Stan. Josl Jan Weigner Luboš Kounek Frant. Zeibertová Alena Dolínka a kopeček... "ujeli na stromeček !! /Tak lyžují Vozembouší, z lyží je pár dřiveček/

5. družstvo: DŘEVÁČI. - Vedoucí: prof. Marie Svobodová, prof. Zdeněk Novotný.

Pokřik: Žák Otašer Nováková Magda /instruktor/ Povolná Milada Hutařová Mil. Svobodová Eva Chytilová Marie Šýkorová Věra Jiřinská Marie Nezeninová Boh. Turdová Marie Valčíková Jar. Kabačková Zdena. Velová Růžena Karbašová Marie Weignerová Hel. My jsme družstvo Dřevačů, prvotřídních lyžařů!

NĚKTERÁ Z PŘÁNÍ DOBRÉ CHUTI.

2. družstvo:

Řveme na vás z plných plic: Dobrou chuť! - a víc už nic. -x-

Po návratu z bílých plání šeká svečina. Přejem dobré pochutnání, jíst se začíná. -x-

1. družstvo:

K pokřiku nás nepřinutí...! Přejem krátce dobré chuti. -x-

Tak se mějte chutě k dílu, ať dodáte tělu sílu! -x-

Hneli jsme se k obědu jako stádo medvědů. Dnes je príme papání; přejem dobré chutnání! -x-

Jezte s chutí, holky, kluci, ať jste silní jako buci! Čekají vás závody, proto vzhůru na hody! -x-

Přejeme ti dobrou chuť, svůj žaludek nezarmuť! Chutné krmě síly přemen; ať na věky věkův - smeni! -x-

Podobní jsme levině, když se ženem k svečině. U stolu je teď náš oíl, nabere me nových sil. -x-

2. družstvo:

Nezi námi není sned, kdo by neměl velký hlad. Střavu je všem velmi nutná, ať vám tedy dobře chutná! -x-

'sou to, věru, divné věci: máme střavu nemluvněoi; je to keše z krupice - tak ať chutná velice! -x-

Lyžovali jste dnes skvěle, zasloužíte uznání - proto celé druhé družstvo přeje dobré chutnání. -x-

4. družstvo:

Po bouřlivé dnešní noci hledoví jsme jako vlci. Trepná povinnost nás nutí přátí vám všem dobré chuti. -x-

Ten, kdo málo jí a pije, nemá žádně kalorie; proto rychle bez meškání přejem dobré pochutnání! -x-

Jezte jen tichučko, i v tom tkví krásno; mleskejte malučko, tož, děcke, jasno? -x-

Nejezte se všichni hbitě, ať vám chutná znamenitě! -x-

Loučení nám začíná: Poslední už svečina. Zítře všichni odjet máme, ať dnes si pochutnáme! -x-

Těšte se dnes na svečinu, je v ní mnoho vitaminů. Dobrou chuť! -x-

5. družstvo:

Dnes poslední papání - po něm přijde loučení, sned kretičké pousmání, pek zástene vzpomínání.

Oukr rychle nachystejte, ne nikoho nečekejte, dobré chuti přátí si dejte! -x-

NOVINY 8

NOVINY REKREAČNĚ VÝCVIKOVÉHO TÁBORU
Pondělí 7. III. 49 5. družstvo.

CO SE STALO, PŘIHOVDILO...

Nezjasné slunce vylákalo před chatu zvláštní divčí společnost, která se zaměstnává tím, že oblaocela nemeštěné obličejě ke slunci, odporně se šklebíc. Kolega Kounek, jet kouzlem divčích tváří, zúostřil svůj aparát na celou skupinku, chtěje ji zvěčnit. Také profesor matematiky Jindřich Tichý dal se dívkami svěstí a přisedl na lavičku, aby se rovněž zvěčnil. Lhůvě však než k tomuto zvěčnění došlo, stalo se něco neočekávaného: s rechotem hromu se na celou skupinu zřítile nebezpečná lavina sněhu a záchranná četa vyprostila teprve po delším usilí zesypané neštěstníky. Bohudík byli všichni ještě na živu. Vyšetřováním se zjistilo, že vůbec nešlo o přírodní úkaz, ale o nový podlý čin několikrát trestaného zločince Jaroslava Beneše. Ten totiž zálučně vystoupil na balkon chaty a chladnokrevně sváhl lavinu s úmyslem spřodiviti tímto rafinovaným způsobem se světa zmíněného profesora matematiky. Pan profesor, který se již několikrát projevil jako lidumil, nevyvodil z podlého jednání zločinceva žádné důsledky.

Odpoledne byly lyžařské závody v běhu. Vítězem byl Miloš Šotek, v kategorii dívek nadějná Čechová.

ÚNOS.

Před večerí byla unesena známým zvlhlým unosem děti Anze mytysková, slavičí právě své devatenáctiny. Hromový pokřik, který se stihl, způsobil, že unosec svou obětí praštil do sněhu a prohl, aby nebyl jet.

OD KAPLIČKY V TRENKÁCH.

Veris Holub slíbil Pénu Bohu a nam, že v případě prodloužení něšeho pobytu na horách, se naučí Otčenáš, pomodli se v kapličce a sjede od kapličky až dolů, oděn jen v trenýčky. Prokázal kvality a muže zcela neobvyklé - splnil totiž celou jednu třetinu sliby, sjev téměř neh předepsanou třet. Ženy, držte se ho, je to vzácný exemplár muže.

VIDLATNÁ VEČERĚ.

Večer se objevil na telíři pohádka mládí - krupičná kuše. Nabaštivši se rekreanti oplývali kojeneckými vtípy a humorem nemluvnat. Lešismu omalozování bylo zabráněno tím, že vypukl večerní program, určený jen pro dospělé.

XXXX/6 Vydáno v březnu 2021.

Vydavatel Gymnázium Třebíč, Masarykovo náměstí 116/9, Třebíč. Monotematické číslo školního časopisu Zvonek k 150. výročí založení školy za komisi tělesné výchovy sepsal a sestavil s použitím textů kolegů a studentů Josef Vomela. Grafická úprava s použitím studentských fotografií Petr Benda.